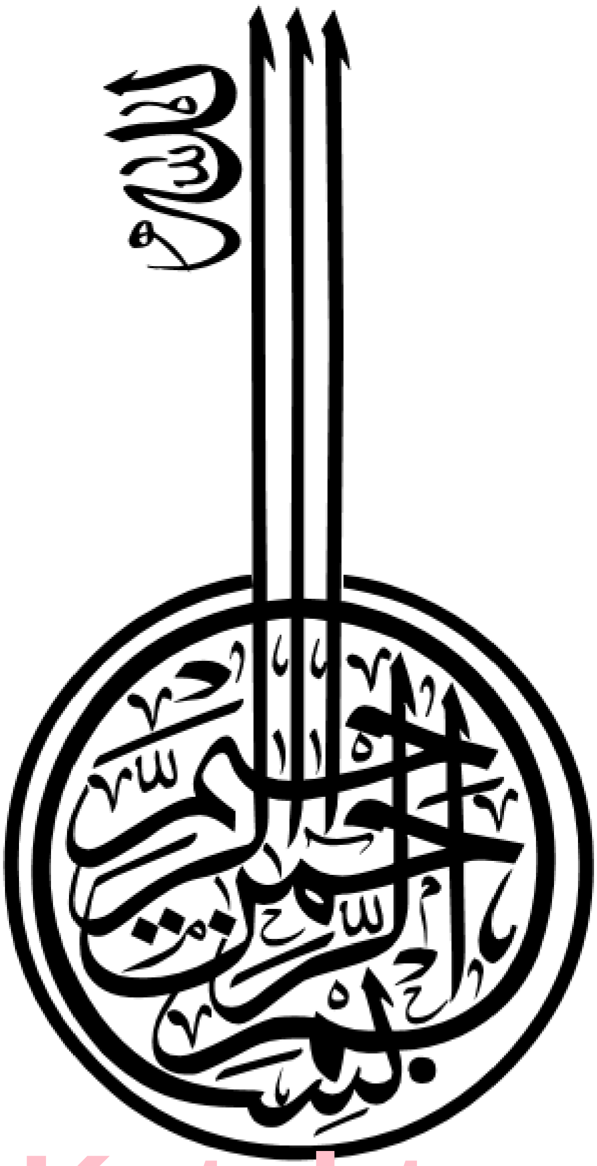

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه

* کتاب نوم: په لپه کې سپرغۍ
* لیکوال: نورشاه نوراني
* چاپ چارې: ګل خپرندویه ټولنه
* کمپیوز او ډیزاین: بسمل ګرافیکس
* چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه
* چاپ کال: ۱۳۹۶ هـ ش
* چاپ وار: لومړی
* د لیکوال اړیکې: ۰۷۷۹۸۸۵۰۸۰_۰۷۹۹۱۴۸۹۷۷
* ایمیل ادرس: Khost.tamadon@gmail.com
* د فیسبوک ادرس: Noorshah Noorani

نوټ: د کتاب ټول حقوق له لیکوال او خپرندویې ټولنې سره خوندي دي.

ګل خپرندویه ټولنه:

0778887778
0777543619
0766653034
0776629495

د فیسبوک ادرس: ګل خپرندویه ټولنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

دا کتاب هغو پتمنو او زيارکښو قلموالو ته ډالۍ کوم، چې د نړۍ له ډېرو مادي لاسته راوړنو څخه يې ځانونه محروم کړي، د ژوند خوارې او ارزښتمنې شيبې يې د پښتني کلتور بډاينې ته ځانګړې کړې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګل خپرندويې ټولنې ځانګړی پیغام:

ګل خپرندویه ټولنه یوه ځانګړې، فرهنګي، علمي او موخواله اداره ده، چې غواړي په هېواد کې د کتاب لوستنې بهیر ته لاره هواره کړي.
د دغې ادارې آرمان د علم او پوهې له لارې افغانستان وتلو پړاوونو ته رسول دي؛ دغه ارمان ته رسیدل د زده کړې فرهنګ خپراوي ته اړتیا لیدل کیږي.
د دې ټولنې اداره ژمنه کوي، چې په ټولنه کې به د معیاري کتابونو چاپونې په زور شته جهالتونه له منځه وړي. افغان زلمي به نړۍ ته خپل استعداد د کتاب لوستنې او فکري پیاوړتیا په برخه کې وښايي.
مونږ له هرځایه هر ډول کتاب تر لاسه کوو، په هر ځای کې يې له هرې ممکنې لارې خپروو. په دغه بهیر کې پرته له هر ډول تبعیض او توپیره، د افغان نسلونو سره د فرهنګي او فکري مرستې لپاره چمتو یاستوو.
زموږ هڅو رنګ نه؛ بلکې رنګونه راوړي دي. په لومړي چاپ سره مو د لیکوال او شاعر بسمل بل کتاب (لېونۍ خبرې) چاپ کړ او دا دی په دوهم چاپ سره د ځوان وکیل، لیکوال، شاعر او ژورنالېست نورشاه نوراني کتاب چاپوو.
دا يې پیلونې دي او زموږ پیل به ان شاء الله پای نه لري.
مونږ به غونډې جوړې کړو؛ بحثونه به په لار واچوو او د کتاب لوستنې له لارې به د روښانه راتلونکې زېرې ورکړو!
راځئ، د خپل هېواد ټول ځوان نسل او هر انسان سره دا مرسته وکړو، چې کتاب ولولي.
له دغې لارې به په یوې هوښیارې ټولنې کې ژوند وکړوو.

په درنښت!

د ګل خپرندویه ټولنې مشر

امین الله امین

(c) ketabton.com: The Digital Library

يادونه او منڼه

کلونه پخوا به کله، چې مونږ په مشاعرو کې ګډون کولوو، د سټېج پر سر به د شاعرانو لخوا بل کوم ادبي ژانر نه اوریدل کیده؛ یوازې به ادبي غونډې د شعرونو په ویلو رنګینې وې. یانې داسې یو څوك نه و، چې دنثر په برخه کې یې لنډه کیسه ادبي ټوټه او کوم بل ادبي مطلب وړاندې کړی وای. خوست کې هغه مهال نثر لیکونکي په نشت حساب وو. علت یې همدا و، چې هرڅه مونږ نوي پیل کړي وو. نوې ټولنه او نوي زلمي شاعران د ادب پرځمکه راټوکیدلي وو. نثر لیکنه څه چې شعرونه یې هم په تول برابر نه وو. خو د وخت په تېریدو سره، چې ادبي ناستې پاستې ډېرې شوې، شاعرانو او د ادب مینه والو دکتابونو مطالعې ته مخه کړه. ورو ورو یې شعرونه هم پاخه شول او یو څه ناڅه دلیکوالۍ له دود سره هم اشنا شول. بالاخره یو نیم شاعر به کله کله ادبي ټوټه او لنډه کیسه ولیکله؛ خو د چاپ کولو لپاره به یې زړه نه ښه کولو، ځکه چې باور به یې پرې نه درلود. تردې چې یو نیم شاعر خو به کومه نثرې ټوټه چې ولیکله له شرمه به یې په محفل کې ملګرو ته هم نه شوه اوروله، پدې دلیل؛ چې هغه مهال شاعرانو ته د نثر لیکل ګران کار و. بیا داسې وخت راورسید، چې د شاعرانو ګډې شعري ټولګې چاپ شوې. دنثر په برخه کې هم ادبې ټوټې ،ناول او لنډې کیسې ځینو شاعرانو ولیکلې، په مجلو او ورځپانه کې خپرې شوې، قدم په قدم د نثرلیکنې لړۍ روانه شوه. د تېرې یوې لسیزې په لړ کې د شعري ټولګو ترڅنګ د ګڼ شمېر علمي او ادبي اثارو شاهد پاتې شوي یوو، چې دچاپ په ګاڼه و پوسلل شول. له ښه مرغه اوس مونږ تکړه نثر لیکونکي او څېړونکو لرو، چې دحساب وړ دي. دهرې ژبې پرمختیا او د ادبیاتو پراختیا د نثر له لارې شونې ده. د دې ترڅنګ په نثر کې لیکونکي خپل پیغام او مفهوم په ښه توګه وړاندې کولای شي. نو لازمه ده، چې دشعر ترڅنګ نثر ته ژوره پاملرنه وشي. ماهم کلونه وړاندې کوښښ کولو، چې د شعر ترڅنګ نثر ولیکم؛ ولې پرې برلاسی نه وم. پدې وروستیو کې وتوانیدم، چې څو لنډې کیسې او ادبې ټوټې د خپل خیال او ذوق پرمټ د قلم پرڅوکه وکاږم. همداسې مې وکړل، د ټولنې یو شمېر ناخوالې او واقعیتونه مې په ادبي ژانرونو کې په هنري انداز سره د لفظونو په جامه کې ونغاړل. دفرهنګ او ادب دغوړېدا ترڅنګ مې دټولنې داصلاح او سمون لپاره ځینې واقعیتونه او پیغامونه پکې ځای کړل. دلنډوکیسو او ادبي ټوټو شریکې ټولګې چاپول شاید معیار نه وي؛ خو ولې ما پدې منظور دا کار وکړ، چې شاید پر نورو پنځونو بریالی نه شم. همدا شان پر ژوند هم باور نشته خدای، مه کړه له چاپ څخه رانه پاتې شي. نو لازمه مې وبلله، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل تخلیق ته چاپي بڼه ورکړم . لکه څه ډول مو چې وړاندې په ټولیزه توګه دنثر په باره کې خپل نظر څرګند کړ، په ادبیاتو کې غیر منظوم کلام نثر بلل کیږي. په ادبي اډانه کې د نثر ډولونه او ادبي ژانرونه مختلفې بڼې لري او هر یو په بېلا بېل اندازه کې لیکل کیږي. په ادبیاتو کې هر نثري ژانر ځان ته قاعده لري. زه نه پوهیږم، چې زما دا ماتې ګوډې لنډې کیسې او ادبي ټوټې به څومره په هغه معیارونو او اصولو برابرې وي، چې ادبپوهانو ښودلي دي. د تخنیکي اوهنري پلوه به شاید ډیرې نیمګړتیا وې ولري، ځکه چې زما د نثر په برخه کې لومړنۍ هڅه ده، چې دخپریدو تر پړاو رسیږي. خود تخنیکي تېروتنو ترڅنګ بیا داسې مفهومونه او پیغامونه هم پکې پراته دي، چې لوستل به یې لوستونکي ته بې ګټې نه وي. ضرور به د انساني چاپېریال د کړنو تت انځورونه او ناخوالې پکې ووینې او ولولي او دپښتنې ټولنې نا دودې به یې په ذهن کې ترسیم شي. دژوند په ډګر کې به ترې ګټه واخلي. مونږ هڅه کړې، چې په ټولنه کې ځینو هغو عیني او پېښیدونکو واقعیتونو ته هنري بڼه ورکړو، چې زمونږ خلک ورسره لاس په ګریوان دي. زمونږ په دردمنه او غمځپلې ټولنه کې ناخوالې ډېرې دي. اکثره تخلیقونه مو د ویر او اوښکو پرمحور را چورلیږي؛ ولې متاسفانه، چې بدبختیو سره مخ یوو. شاعر او لیکوال چې د ټولنې ژباړونکی دی، هرومرو به یې لیکنې او شننې له ویر او درد څخه ډکې وي. زما همدا تخلیقي اثر به هم په لفظونو کې درته د ویر ساندې وغږوي او له عبرت څخه ډکې پېښې به درته روښانه کړي.

ګرانو لوستونکو!

تاسو تا د زړه په مینه بلنه درکوم، چې په کتاب کې شته موضوعات ولولئ، خوند او عبرت ترې واخلئ او د ژوند په ډګر کې ترې ګټه واخلئ. د لیکنې په پای کې لاژمه بولم، چې دګل خپرندویه ټولنې هڅاند مشر ښاغلي امین الله امین، شاعر او لیکوال تکړه ډیزاینر انجنیر صیب شمس الله بسمل بل، تکړه ادیب مدیر صیب نجیب الله رحیمي، تاند شاعر او لیکوال ښاغلي جلبل مینه یار، دروند شاعر او لیکوال ښاغلي وسیم وصاف څخه د زړه له تله مننه وکړم، چې د کتاب د پښتی، ډیزاین، سمون او ترتیب چارې یې ترسره کړې. زه د ګلونو یارانو د مینې او احسان پوروړی یم، د دوی د همکارۍ او هڅونې برکت و، چې زما کتاب یې د چاپ جوګه کړ. زه ورته د ژوند په ټولو چارو کې بریالیتوب غواړم. پدې هیله چې د ګل خپرندویه ټولنه د کتاب چاپونې لړۍ دوامداره وساتي او د نورو قلموالو شعري ملغلرې او لیکنې د چاپ په زیور سمبال کړي.

په ټوله پښتنه مینه او درنښت

ورور مو نورشاه نوراني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښاغلي نوراني د هنر خواږه

کابو یوه نیمه لسیزه وړاندې په پوهنتون کې د محصلۍ پرمهال په کابل کې د خوستیو ژبیو د فرهنګي هڅو کیسې تودې او اوازې خورې وې. د دغو ژبیو په سرکې د نورشاه نوراني نوم ډېر یادېده.
هغه مهال د اوس هومره پرېمانه رسنۍ نه وې، خو پېښور کې خپرېدونکې هیلې، ګوربت او ګندهارا مجلو د نورشاه نوراني شاعرانه ولولې او انګازې زما په څېر د ده تر نورو مینه والو ور رسولې. له ښاغلي نوراني دمخه د ده له نوم او شاعرۍ سره اشنا شوم.
خوست ته د لومړي ځل ورتګ پرمهال مې ښاغلی نوراني ارام، کمینه، صمیمي او مینه ناك انسان وموند. د خپلې شاعرۍ او شخصیت په څېر سنګین او خوږ و. لږې، خو شمېرلې خبرې یې کولې. خپل او د نورو شعرونه یې په خواږه او زړه پوري انداز زمزمه کول. د ده شاعري د هغه پېر د بې وسیو او بې وزلۍ ګڼ انځورونه او خواږه شاعرانه ترکیبونه لري.
د ښاغلي نوراني شخصیت او وړتیاوې کرار کرار وغوړېدې، پر شاعرۍ سربېره یې له نورو کمالونو هم خبرېدم. په هېواد کې له وروستیو تحولاتو وروسته د خبریالۍ په برخه کې هم ښه وځلېده.
څو کاله وړاندې یې پر فیسبوك له سلام او کلام وروسته راته کړه، غواړم د خپل ولس او خلکو د خدمت لپاره د ولایتي شورا وکالت ته ځان ونوموم، ما ویل: دغه سرخوږی او سترړیا دې په وس پوره ده؟
ویل توکل په خدای، غواړم خپلو خلکو ته د خدمت په برخه کې هم ځان وازمایم، نورشاه نوراني د خپل محبوبیت او ښه شهرت له امله د خپلو خلکو په رڼو رایو ولایتي شورا ته لاره وموندە.
په ټولنیزو رسنیو کې چې هره ورځ د ښاغلي نوراني ټولنیز او ولسي خدمتونه ګورم، نو نوموړی په دې برخه کې هم ښه وځلېده، ځکه د خپلو غوره خدمتونو او هلو ځلو پرمټ د ولس منځ او زړونو ته ور ننوت. نوراني دا مهال د خپل هنر د ګڼو مینه والو ترڅنګ د خوست د ولسونو په زړونو کې هم ځای لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تازه تازه د دغه خواږه انسان له یو بل هنر او کماله هم خبر شوم، راته کړه یې چې(په لپه کې سپرغۍ)په نوم د لنډو کیسو ټولګه یې چاپ ته چمتو ده. زه باوري یم ،چې د شاعرۍ، ملګرتیا او ځان په څېر به یې کیسې هم خوږې او هم له ټولنیزو، روزنیزو، سوله ییزو او انساني پیغامونو مالامال وي.

شاعر، کیسه لیکوال او د خلکو خدمتګار نوراني ته د لا اوږد، برکتي او سوکاله ژوند په هیله خپلې خبرې همدلته پای ته رسوم. د خیال چینه یې تانده او د هنر خواږه یې همداسې پرېمانه اوسه!

درناوی

د ولسمشر ویاند دفتر د خبري څانګې مسول

امیرجان وحید احمدزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

مخ ګڼه ⇩ عنوان ⇩

په لپه کې سپرغۍ 1
سپوږمۍ 5
عجیبه وېره 8
پردۍ هدیره 10
بې وخته واده 17
د واده سامان 22
مرګوني زېري 28
د (روحاني) په ویر کې 39
راځئ، د وینو پرځای خولې توی کړو 41
اختر یزه ډالۍ 42
زرګرې سترګې 43
انځور یزې نښې 44
(لټه!!!) 45
ماشومتوب 46
د نورشاه نوراني پېژندګلوي 47
د نوراني هنري، ادبي ژوند او هڅې 48
د نوراني ژورنالېستیک ژوند او کړنې. 50

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لپه کې سپرغۍ

د اکبر د کورنۍ غړو به هر سهار په دې مصلحت کوه، چې د کوز کلي له میرګل سره د غني ګل د وژنې خبره وکړي، هر څومره دولت، چې غواړي وربه یې کړي، خو غني ګل چې ووژني، د غلام خان مشر زوی دومره د تورې سړی نه ؤ، یوازې یې د غني ګل څڅه ویره کیده، ځکه ده ورته څو ځلې د مرګوني برید لاره نیولې وه، چې د خپل پلا ر او د منځوي ورور کسات واخلي، هغه کوم، چې یې د پولې پټې پرسر د راپورته شوې لانجې له امله وژلي وو. د اکبر کورنۍ چې هر وخت به یې پدې سره خبرې کولې، (تربورکه پړی وي، ته یې منګور وګڼه) پکاره ده، چې د ورکیدو لپاره یې د بېړنیو لارو چارو څخه کار واخیستل شي. دوی په کلي کې د ډېرو شتو او سړیو څښتن وو، په کورنۍ کې یې ځینې پوه ځیرك کسان هم وو، چې په هره خبره به یې ښه فکر کوه او بیا به یې د کورنۍ د غړو مینځ ته اچوله، دوی د ډېرو ناستو پاستو په پایله کې خبره په دې سره غوټه کړه، چې د غلام خان کورنۍ دوه تنه غړي مو وژلي، که غني ګل ووژنو دا به درېم پور وي، چې لنډول به یې ګران تمام شي. خو پکارده، چې د کوز کلي میرګل بدمعاش سره پرې خبرې وکړو، هغه ډېر بد سړی دی، په هېڅ شي صرفه نه کوي او نږدې به ورسره پرې وغږېږو، چې غني ګل له مخې لېرې کړي. دوی په همدې سره سلا شول او له میرګل سره یې خبرې پیل کړې، میرګل، چې یو نشه یې اوخونخوار انسان ؤ، یوازې یې د پیسو پیدا کولو لپاره د غلا مرګ او ژوبلې څخه بله لاره نه وه. کوم وخت چې له میرګل سره د اکبر کورنۍ غړو د غني ګل د وژنې خبره شریکه کړه، ده ورته په وربن تندي هرکلی وواېه او ورته یې په ځواب کې وویل:

هغه زما نږدې انډیوال دی، له ماسره یو نیم مازدیګر د (توی)په غاړه کیني، دا خو ډېره ښه او په زړه پورې خبره ده، مونږ یوازې د پیسو په پیدا کولو پسې سر یو، خو دا راته وواېه!، چې په ګوته یې وژنۍ او که د بلې لارې؟ د اکبر د کورنۍ غړو ورته وویل:

ته باید داسې کار وکړې، چې مونږ هېڅ پرې بدنام نه شو او له داسې یوې لارې کار واخېستل شي، چې بنده بشر ته پته ونه لګېږي. میرګل ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د داسې چارې ترسره کولو لپاره ډېرې لارې شته، خو یوه لاره چې ما ډېرځوانان په همدې کار سره د مرګ ترکومې رسولي او ډېرې کورنۍ مې په ویر اخته کړې، هغه داسې لاره ده، چې تاسو به هم په خپله ورته حیران پاتې شئ. دوی ورته په خندا شول دا خو ډېره اعلیٰ خبره ده، د اکبر مشر زوی پیرجان میرګل په شاه وټپوه او ورته ویې ویل:

یاره بده بلا سړی یې! داسې کسان خو ولې خدای (ج) تل ژوندي لري. چې د خلکو مشکل پرې حل کیږي. میرګل ورته وویل:

هیله کوم، دا خو زمونږ دنده ده، چې د غریبو خلکو ستونزې ور هوارې کړو، پدې جریان کې پرې پیرجان بیا غږ وکړ، یاره! میرګل ته ووایه ! له دغې ناوړه بلا څځه به څنګه خلاصون وموموو؟ میر ګل:

دا خو ډېره وړه ستونزه ده، چې تاسو ماته د حل لپاره راوړې ده. خو .... پیرجان غږ پرې وکړ وایه کنه! (خو) څه مانا لري، خبره بشپړه کړه، میرګل:

دغه کار لکونو پیسو ته اړتیا لري. نوره مو خوښه ده، پیر جان:

ته غم مه کوه، چې هر څومره غوارې امر کوه، میرګل:

سمه ده خو ګورئ، د غني ګل د وژنې لپاره ډېر وخت پکار دی، دومره ژر نه شي کیدای دغه کار د سترګو د رپ خبره نه ده. پیرجان:

دا خو ښه خبره ده، چې هر کار په اختیاط او صبر سره وشي، پایلې یې ښې وې. میر ګل:

هو، ګرانه! همدغه خبره ما هم درته کوله، تاسو بې غمه شئ! زه سر له ننه همدغه کار پیل کوم. له پټې معاملې وروسته د اکبر کورنۍ غړي ترې وخوځیدل، مازدیګر مهال غني ګل د توی پرغاړه په میرګل سترګې ولګیدې، هغه ورته د هرکلي غږ وکړ، راځه، پیره! هسې مې په ټول کلي له تا سره طبعه جوړه ده، ګڼې خلك خو ډېر دي، غني ګل مسکۍ شو او ورته ویې ویل:

مننه ګرانه! پر ماهم ګران یې، ځکه درسره کښنم، په خبرو خبرو کې میرګل ورته وویل:

مونږ او تاسې هم ځوانان یوو، خلکو ډېر څه وکړل، خو یو کار چې زه زیاته مینه ورسره لرم او پرې اخته یم او ته یې نه کوې! هغه څه دي، ته پوهیږې؟ غني ګل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه والا راته وایه؟ هغه یوې بلې نوې پاچاهۍ جوړول دي. غني ګل:
هغه څنګه؟ هغه د چرسو او ځینو نورو منشیاتو کارول دي، چې سړی ترې سخت خوند اخلي. غني ګل: یاره! ته خو نن عجیبه خبرې کوې، دغه کار خو زما پلار او نیکه هم نه دی کړی، زمونږ کورنۍ د پوره نوم خاونده ده دا کار خو زه نه کوم، په دې سره خو د سړې ژوند او کورنۍ تباه کیږي. میرګل:
ته والا هسې پرې اخته یې ځوان باید د ځوانۍ په مرحله کې له هرڅه خوند واخلي، سړی چې زوړ شي بیا نو هېڅ ډول مستي خوند نه کوي، تا د دغې شي خوند نه دی څکلی، که یې وڅکې، بیا به ټول عمر راته دعاګانې کوې او د دنیا ټول غمونه به دې لېرې شي. زه په تا پوهېږم، هره ورځ د خپل پلار او ورور د کسات د اخېستلو په فکر کې وې، دا سودا ډېره مه کوه، لیونۍ به دې کړي، هر کار په صبر کیږي، ما ځکه درته وویل، چې ته لږ غوندې هر مازدیګر دم ترې پورته کوه، ټوله شپه به ارامه وې. د میرګل له دې خبرو سره د غني ګل فکر بدل شو، غني ګل:
ته ښه خبره کوې، خو دغه کار سړی باید په اختیاط سره وکړي، ډېر نه، ځکه چې سړی له ژونده باسي. میر ګل:
هو! زه همداسې وایم، ته ونیسه یو دم چې خوند درکړي! غني ګل:
راکړه!
هغې په سېګرټ باندې شونډې کېښودې، یو څو دمه یې ښه سینې ته کش کړ. بس، هماغه ورځ وه، چې غني ګل به هر ورځ له میرګل سره د توی پرغاړه سېګرټ واهه. غني ګل د وخت په تېرېدو سره د میرګل له لاسه دې حالت ته ورسید، چې بالاخېره نورو سختو نېشو ته یې لاره پیدا کړه او د بېلابېلو ناوړه نېشو په استعمال روږدی شو، هغه د پلار او منځوي ورور د کسات د اخېستو فکر یې له مغزو ووت او په یوه بله لاره سر شو، کله به چې کور ته راته، د کورنۍ له هرغړي سره به یې جنجال ؤ اوهره ورځ به د دوی په کورکې شور او زوږ ؤ. مشر ورور یې څو ځلې عقلي او اعصابي طبیبانو او د معتادینو روغتون ته د تداوی لپاره بوتلو، خو کله به چې دوا لږ غوندې تاثیرورباندې وکړ او میر ګل به هڅه کوله، چې د دوا په جریان کې پرې بیا هم د چرسو سېګرټ ووهي او یا پرې الکولي مشروبات وڅښي. د وخت په تېریدو سره د غني ګل حالات پسې خرابیدل، وروسته یې مشر ورور او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورنۍ غړي دېته اړ شول، چې غني ګل په کورکې په زولنو وتړي، ځکه دوی یې نور پر ډېرو دواګانو او نصیحتونو سترې کړل، همداسې یې وکړل، چې د کور په یوه خونه کې یې په ځنځیرونو وتړه غني ګل، چې په نېشه یې توکو ډېر سخت معتاد ؤ او هر ورځ به یې ناري سورې وهلې، چې ما څه جرم کړی! ما ازاد کړی! روغ سړی یم، چې په ځنځیرونه مو تړلي یم. غني ګل، چې نور خپل اعصاب له لاسه ورکړي وو، یوه شپه پدې بریالی شو، چې خپل لاسونه یې له ځنځیره خلاص کړل او همدغه ځنځیر یې د خونې په یوه تیر پورې وتړه او وروسته یې مرۍ ته واچؤ او خپل ځان یې پرې زندۍ کړ. د غني ګل د ځان وژنې اوازې د تربورانو ترغوږونو ور ورسیدې، د میرګل سره یې د وروستې معاملې د خلاصون په پایله کې هغه مهال ولیدل، چې ده په خپل ورغوي کې د چرسو یوه اندازه اومه مواد پخول او د شنو لوګیو په ولکه کې راګیر ؤ، په ګوتو یې په زوره زوره موښل، پد ې وخت کې د اکبر د کورنۍ یو تن غړي له ورایه پرې غږ وکړ، چې میرګله! افرین شه! کار وشو. ده مخ ور واړولوه ؤ. په ځواب کې یې دا څو جملې ورته وویلې: ګوره! په لپه کې سپرغۍ به منې دغه سپرغۍ چې هرچا په ورغویو کې موښلې، ژوند یې تباه شوی او کورنۍ یې په درانه غم اخته شویده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ

هغه مهال پیوستون ډېر وړوکی و، د دوی او عرفان کورونه د سیند له غاړې سره نېږدې وو، هر مازدیګر به کلیوال او د کلي ورکوټي ماشومان د سیندغاړې ته د ساتېري لپاره تلل. پیوستون چې لا پلار او مور په ښوونځی کې نه و شامل کړی، عرفان هم د ده همزولی و. دوی به اکثره وخت سره یو ځای لوبې کولې، هر سهار به عرفان د پیوستون د کور په وره کې ناريې وهلې پیوستون، چې ډېر خوب زن و، مور به یې په وچ زور له خوبه پاڅه ؤ او ورته ویل به یې، هله زویه! پاڅه! عرفان بیا ناري وهي، چې پیوستونه! را ووځه! مشغولی کوو، پاڅه! پاڅه! پیوستون جانه! هله چای وڅښه! بیا به د باندې ووځې! زه به عرفان ته ووایم، چې یو څو شیبې انتظار وکړي) مور یې، چې پیوستون ډېر نازؤ، ځکه چې پر پنځو لور ګانو د پاس یې هم دا یو زوی و، چې خدای (ج) ورکړی ؤ، ډېر زړه به یې پرې سوزیده. کله به چې د پیوستون پلا ر په ښار کې خپل پلورنځي ته تله، هر وخت به د پیوستون مور ورته ویل:

چې بېرته راځې بیا خو لږ څه مېوه پیوستون ګل ته درسره راوړه! پلا ر به یې هر وخت د واسکټ په جېبونو کې انار، مڼه، کېله او یا ژاولې اچولې وې هر مازدیګر به پیوستون هم د خپل پلارجان د راتګ لاره څارله، د عرفان پلا رهم په یوه مطبوعاتي اداره کې کار کوه، عرفان او پیوستون دواړو داسې مینه سره درلوده، چې هر وخت به د کلي د ځینو دنګو کلا ګانو دیوالونو په غارونو کې د چنچڼو په بچیانو (مرغزیو) پسې سر ؤ. هروخت به یې د مرغیو بچیان په لاسونو کې نیولي وو، او ساتېري به یې پرې کوله او یا به یې د خان لالا په باغ کې شنو مڼو په شکولو لاس پورې کوه، خو کله به چې دوی دواړه د کلي کومې زړې بوډۍ او یا کوم بل کلیوال ولیدل، بیا به یې د دوی میندو او پلرونو ته ویل: ګورئ، ستاسو زامن مونږ هره ورځ وینو، چې د دنګو کلاګانو له غارونو څخه د مرغۍ بچي راباسي، خدای (ج) مه کړه، ماران به یې ټك وهي، د مرغیو په بچیانو پسې خو ماران ډېر ګرځي او ډېر ماشومان یې ټك وهلي او وژلي دي.

ګورئ، ستاسو بچیان یو بل کارهم کوي، هغه د خان لالا په باغ کې له ونو شنې مڼې شکوي، چې دا له یوې خوا ډېر ظلم دی او له بلې خوا د شنو مڼو خوړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

روغتیا ته ډېر تاوان رسوي. هغه خان لالا ډېر اعصابي سړی دی، هسې نه چې د منهو شکولو په وخت کې یې لاس په لاس ونیسي، ډېر بد به یې ووهي او بیا به تاسو پرې خوابدي شئ خبره به د لویانو تر لاڅې ورسیږي.
کله به چې پیوستون او عرفان خپلو کورونو ته له ساتېري وروسته ولاړل، عرفان خو ډېر شوخ ؤ، پلا ر به کله کله واهه، خو پیوستون ته به چې کله پلار غوسه شو، د مور اړخ ته به ورنېږدې شو او مور به یې ورته وویل:
سړیه! ولې دومره پرې غوسه کېږې! یو زوی مو په څه خواریو په زیارتونو او تعویذونو موندلی دی، دا خو (د ورکې مېلې ګل دی) نو کله، چې دا خبرې به د پیوستون مور خپل خاوند ته وکړې، د ده غوسه به سړه شوه خو عرفان او پیوستون د خپلو پلرونو او میندو په نصېحتونو او وهلو باندې دومره چورت نه واهه، خپل ساتېري ته به یې د معمول په شان دوام ورکوه.
عرفان یو ماسپښین ناوخته د پیوستون د کور په وره کې نارې وهي، پیوستونه، راووځه! چې د سیند غاړې ته ولاړ شو! نن ډېره ښکلې ورځ ده زمونږ د کلي لارې کوڅې د اوریدلي باران له امله ښکلې شوېدي پیوستون راووت او د عرفان سره یې ترلمنې ونیول، د سیند ترغاړې په ډېرې چټکۍ سره ولاړل. هلته ډېرو کلیوالو د دوی په شان همزولي ماشومان د سیندغاړې ته د ساتېري لپاره راوستي وو. د سیند یوه نیمه څپه ترغاړې را اوښته عرفان او پیوستون ورته په هوس کې شول، ویې ویل:
دا زمونږ سیند هم عجیبه غوندې دی، کله کله داسې شور وکړي، لکه د خان لالا اس چې (وششنیږي) دوی دواړو سره وویل: راځه، لږ کوزې خواته ولاړشو: دلته ټول سپینږیري او ځوانان راغلي، بیا به مو میندو او پلرونو ته ووایي، چې دوی په یوازې توګه د سیند غاړې ته تللي، دوی همداسې وکړل. له کلیوالو ډېر کوزې خواته ولاړل هلته د ساحل په غاړه کېناستل. دوی د سیند اوبو ته ډېر څك وو، ګوري، چې ببلا ببل کبان پکې اوړي را اوړي. دوی په خندا خندا ترې خوند اخېست او ماشومه مینه یې پرې ماتوله، عرفان، چې ډېر ځیرك ماشوم ؤ، ګوري، چې د سپوږمۍ روڼ تصویر د سیند پرسینه پروت دی، عرفان پیوستون ته وویل: ای، دلته فکر وکړه! ته رانېږدې شه! هغه سپوږمۍ ګوره، چې هغه بله ورځ مو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادوله، چې هر ماسخوتن زما او ستا په سر ولاړه وي، خو په رانیولو یې تراوسه لانه یو برلاسي شوي.

نن ګوره سیند ته راکوزه شوې، پیوستون ورته وویل: هو والا ومې لیده، دا هماغه سپوږمۍ ده، دلته څه کوي، څنګه راکوزه شوې ده، دا خو عجب کار وشو، ما د شپې لخوا ډېره هڅه پسې کړې، خو رانیوی مې نشوه، عرفان ورته وخندل، ښه! چې داسې ده، اوس څنګه کوو، دا خو چې ونیسوو، والا ډېرلوړ کار به مو کړی وي او ډېره نېږدې ده.

د لاس کانې هم پرې لګېږي. د سیند ژۍ ته ده څنګه کوو چل راښایه هله زرکوه!

پیوستون ورته وویل:

په دې کې چل نور څه وي، زه پسې ورځم رانیسم یې، عرفان ورته وویل:

سیند به دې ډوب کړي، تاته مور اوپلا ر نه دي ویلي، چې ویالو، سیندونو او څاه ګانو څخه ځان ژغوره، هسې نه ډوب دې کړي، مړ به شې، پیوستون ورته وویل:

نه دغه خو ډېره نېږدې ده، زما لاس هم ورسیږي، زه یې رانیسم، ته ډارن یې، عرفان ورته وویل:

چې داسې وي ته یې راونیسه، زه خو دا کار نشم کولای، پیوستون ورته وویل: ته یې ګوره، زه غلی غلی ورځم، پیوستون همداسې وکړل، ورو ورو د سپوږمۍ په تصویر پسې په اوبو کې ور روان شو، اوبه یې قدم په قدم ترسینې ورختې د سپوږمۍ تصویر ترې په سیند کې په منډه ؤ، هغه و، چې یو ناڅاپه یې پښه په سیند کې په ژور ځای وربرابره شوه، اوبه یې په سر واوښتې عرفان په چیغو چیغو د خپلې ماشومانه مینې له کبله د پیوستون نارې د کلیوالو ترغوږونو وروررسولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجیبه وېره

سپین کرولا موټر د خوست ولایت محکمې مخې ته ولاړ و، خلك یې هك پك کړي وو، ګڼ شمېرخلکو یې ننداره کوله او د موټر په اړه یې ډول، ډول خبرې کولې. موټر ته څوك له ویرې نه ورنیږدې کیدل، ولاړو خلکو له لیرې د سپین موټر ننداره کوله. هر څوك به چې پر لاره تېرېدل، نو د موټر تماشې ته به پښنه نیولي شول، د کرولاموټروان سودا اخېستو ته تللی ؤ، د موټر دروازې بندې وې. له لږ ځنډ وروسته هغه مهال څو تنه وسله وال واکمنان په ډېره بیړه د موټر خوا ته نیږدې شول او پر شاوخوا خلکو یې غږ وکړ: دا موټر د چا دی؟ خو چا مثبت ځواب ورنه کړ. کله چې وسله والو کسانو ته د چا له خوا ځواب ورنه کړل شو، نو یې په ولاړو خلکو پسې سترګې برګې کړې او ورته یې وویل: تاسو د څه لپاره ولاړ یاست ایا دلته کوم خیرات دی او که کوم پاړوګر راغلی دی؟

خلك له ویرې خواره واره شول، خو بیا یې هم له لږ لېرې واټن څخه ننداره کوله.

وسله وال لکه وږي زمریان چې له ښکار څخه تاویږي راتاویږي، بیا یې هم د موټر ډرایور ته څو نارې نوره وکړې، خو چا ځواب نه ورکوه، دوی په زور سره د موټر د دروازو لاستې راکش کړل، خو د موټر دروازې لېرې نه شوې. بالاخره یې د ټوپکونو په کنداغونو د موټر د څنګ دوې ښیښې ماتې کړې او د دروازو بټنې یې پورته کړې، په ډېره بیړه یې په موټر کې پلټنه پیل کړه، ټول سیټونه یې وپلټل، خو هېڅ یې په کې پیدا نه کړل.

دوی یو بل ته وکتل او یوه وسله وال بل ته وویل: عجیبه وېره ده، په خدای (ج) دا ډول پېښنه خو زما لپاره حیرانوونکې ده، لا هم موټر ښوري زلزله هم نشته.

په دې وخت کې د موټر څښتن چې له دېرش متریۍ څخه یې په خپل موټر سترګې ولګېدې، ویې لیدل، چې وسله والو کسانو یې دروازې پرانیستې او په پلټلو یې بوخت دي. د موټر ماتې ښېښې یې تر نظر ورغلې، چې نینې نینې پرتې وې او دا نینې نینې ښیښې داسې ښکارېدې تا به ویل، چې د ځونډورې پېغلې د مریو سپین هار شلیدلی دی. د زړه سوي له وجې یې بېړني قدمونه واخېستل، موټر ته له

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسېدو وړاندې يې پر وسله والوغږ وکړ، ملا صاحب! په دې موټر څه کوئ خدای (ج) ته ګورئ دا ښيښې مو ولې ورماتې کړې دي.

کله چې وسله والوکسانو شاته وکتل، د موټر څښتن ته يې د ټوپکو خولې ور واړولې او ورته ويې ويل:

ځای پر ځای ودرېږه او نږدې رانه شې! د موټر څښتن هك پك ودرېده، رنګ يې د منې د توت د پاڼو په شان زيړ وتښتيده او په لړزېدلي غږ يې وويل:

اخر ملا صاحب څه شوي دي؟

وسله والو بيا په قهريدلي غږ سره ورغبرګه کړه: خبرې مه کوه! په دې وخت کې د وسله والو مشر په نورو ساتونکو غږ وکړ، هله د هغه سړي لاسونه ور وتړئ او يو څو لغتې يې هم ووهئ، دا څه سرګرداني يې مونږ ته جوړه کړې ده، دا يو ساعت کيږي، مونږ او ښاريان يې په شك او وېره کې اچولي يوو. وسله وال د موټر څښتن ته ورغلل لومړی يې يو څو لغتې وواهه او بيا يې د ده په خپل څادر لاسونه ور وتړل، موټړوان که هر څو زارۍ ورته وکړې اخر څه ګناه مې کړې! صرف مې موټر درولی و، څه خبره ده، ملا صاحب راته ووايئ!، چې زه پوی شم؟

دوی ځواب ورکړ:

ته نه ګورې، چې موټر دې ټوپونه وهي او څه ملنډې يې پيل کړې دي. ده ورته وويل :

تاسو ما خوشې کړئ، چې زه د موټر ډېګۍ درته خلاصه کړم. دوی يې هم لاسونه ورخلاص کړل او ورته يې وويل:

د موټر ډېګۍ خلاصه کړه.

موټړوان له جيب څخه کيلي راوخېستله.

وسله والو يوه بل ته وکتل او په خپلو کې يې اشارې وکړې، چې تاسو لېرې شئ. کله چې موټړوان ډېګۍ خلاصه کړه، نو ګورې، چې په ډېګۍ کې دوه اهلي سپي پراته دي او ژبې يې ايستلې، په ډېرې تيزۍ سره ساه ګانې اخلي. په دې وخت کې وسله وال کسان او خلك عجيب پاتې شول او وسله والو يو ځل بيا په موټړوان باندې د وهلو پيل وکړ او ستغې سپورې يې ورته وکړې، تا پر مونږ باندې څه رشخند وواهه او بله دا چې څوك د حيواناتو سره دومره ظلم کوي، چې تا په دې بنده ډېګۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې حصارکړي او لږه هوا هم نه ور داخلیږي. که دا اوس مړه شوي وای دا ازار نه لري، ته قانوني مجرم یې، له حیواناتو سره ځوك دومره ظلم نه کوي. موټروان په ژړغوني اواز ورته وویل:
ملاصاحب! دا کورني سپي یو دوست راکړي مونږ بدي دار خلك یوو، د شپې له خوا پرې د کورساتنه کوو، پدې خاطر یې کور ته وړم...
وسله والو یې خبره غوځه کړه او ورته یې وویل: ډېر ژر دا سپي خوشي کړه! موټروان له ویرې یوازې ورته وویل: په سترګو صاحب !
په ډېره بیړه یې سپي راښکته کړل او په ښا ر کې یې خوشي کړل او سپیو په ډېره خوښۍ سره ساه ګانې واخېستې او په ښار کې په ترپکو شول.

پردۍ هدیره

هغه د مور او پلار ډېر نازولی زوی و، ځکه، چې له څلورو لورګانو وروسته خدای تعالی پرې لورولی و. په ډېرو نازولو زیارتونو باندې یې ډوډۍ پخې کړې او پر ولاړو لکړو ځوړندو ګلدارو دستمالونو ته یې ډېرې غوټې ورکړې وې، چې د خدای په مهربانۍ سره یې اصف پیدا شو. دی به مور او پلار د سوي لاس په څېر ساته، یوه شېبه یې هم له سترګو نه پناه کوه، همداشان یې په ساړه او لمر نه واهه.
اصف ښوونځي ته د تلو شو، خو تر شپږم ټولګي پورې یې لا زده کړې نه وې بشپړې کړې، چې د ځمکې د دعوې پر سر یې پلار تربورانو واوژه. اصف په دې وخت کې خپلو ترونو هم ببل کړ او د کورنۍ درانه غمونه یې د تنکۍ ځوانۍ پیټې شول. د دښمنۍ او بې کسۍ له وجې یې ښوونځی پاتې او د یادو پېټیو چلولو ته یې مخه کړه. د اصف د پلار له مړینې وروسته یې مور د ده ډېر خیال ساته.، چېرې یې نه پرېښوده، ځکه ویریده، چې د خاوند په څېر یې اولاد هم د ګولیو خوراك نه شي.
د وخت په تېرېدو سره چې اصف لږ زلمکی غوندې شو، نو د خپل پلار د کسات اخېستو فکر ورسره پیدا شو. یوه ورځ داسې هم راغله، چې په (جمه) یا د کلي کلیوالو ځوانانو د بنډار په ځای کې د خپلو همزولو سره ناست و، د بنډار پر مهال یې د تره زوی د خپل پلار د وژلو پېغور ورکړ، په دې وخت کې خدای شته، د بدن په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر وينښته يې خولې راووتې، کور ته ځوړند سر او زنګيدلی روان شو. کور ته د ننوتو پر مهال يې مور د ده تريو تندی او وچې شونډې وليدې، سمدستي يې پرې غږ کړ، زويه !
ډېر پريشانه يې، خيرت خو به وي؟
ده ورته وويل:
مورې! هو، خيرت دی، مونږ چې داسې د تره زامن لرو، دښمن ته مو اړتيا نه شته.
- ولې زويه؟
- هسې مورې، هغه اکبر څه دی، دا دوهم ځل دی، چې د بابا د وژنې پېغور رانه کړي، په خدای داسې مغزه مې ورته خراب دي، چې زما له لاسه به اخېر ووژل شي، ځکه د بيديا بلا دومره سخته نه وي، لکه د کور بلا.
موريې په ډېر مهربانه غږ ورته وويل:
زويه، ته راشه!
دا ډېرې وړې خبرې دي، په دې پسې سر مه ګرځوه، خدای مهربان دی، هرڅه به ښه شي.
- زويه هغه متل دې نه دی اوريدلی، چې ښو ته ببړه کوه او بدو ته صبر. زه به يې پلار ته ووايم، چې زوی ته نصيحت وکړي، چې د بيا ځل لپاره تاته پيغور درنه کړي.
- مورې دا خبرې او پيغورونه په خدای که زه په سر وړی شم يا به خپل پلار بدل اخلم او يا به د خپل تره زوی وژنم، چې د بيا ځل لپاره پيغور راکړي.
اصف به همداسې د خپلو همزولو سره ناسته پاسته کوله، په دې وخت کې هغه د چا په خبره چې زلمی غوندې شو، نو يې ټوپك هم ګرځاوه. مور به يې ورته ويل :زويه! ټوپك په دې خاطر ګرځوه، چې د ځان ساتنه پرې وکړې، نه دا چې د پلار بدل واخلې، ځکه ډېر ظالم وخت دی. مونږ بدي دار يوؤ دښمن هڅه کوي، چې تا هم ووژني. يوه ورځ داسې هم راغله، چې اصف د معمول په څېر د خپلو همزولوسره ناست و، په دې وخت کې ښه بنډار ګرم و، هغه د تره زوی يې هم ناست و، خندا ګپ شپ روان و، اصف ډېرې سترې خبرې کولې هغه د تره زوی يې په کنايي شکل سره د بنډار په مينځ کې وويل: ځينې خلك له ځانه لويې خبرې کوي او شاته پام نه کوي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څه راته په میراث پاتي دي. زه خو که د ځینوکسانو پر ځای وای، نو په خدای که د الف نه مې یي هم ویلي وای. اصف په دې وخت کې د ده په خبرو پوی شو، خو رنګ یې واوښت ،تك سور شو، شونډې یې له قهره وچیچلې، ټوپك یې له زنګنونو راکوز کړ، په دواړو لاسونو یې ودراوه او سر یې پرې کېښود. اصف فکر واخېست. په دې وخت کې پرې یو ملګري غږ وکړ، اصفه! څنګه داسې چورتي غونډې شوې، ګپ لګوه!

اصف ورته وویل: ولاړ غونډې مې سر درد وکړ.

هغه د تره زوی یې بیا یو ځل وویل: د کړو وړو خبرو توان نه لري. په دې سره د اصف حوصله او صبر پای ته ورسیده. سمدلاسه اصف ټوپك پرې راواړوه ډزې یې پرې وکړې، هغه د تره زوی یې ځای پرځای وواژه. های وای سورې نارې شوې مه اصفه، دا دې څه وکړل؟ اصف په منډه د کور په لوري روان شو.

کورته د ننوتو پرمهال یې مور ته نارې وکړې، مورجانې پښې وباسه، هغه د سپي زوی مې درته واوژه!

مور یې ورته وویل: ما زویه، دا دې څه وکړل! هله نو بیړه کوئ، چې ځانونه خلاص کړو. اصف او د کورنۍ غړي یې د ماما کره ولاړل. هلته د ماماګانو کره یې شپې او ورځې تېرولې. مشرماما به یې اصف ته ویل: (خوریې ګړه) ته خفه نه شې، ځوانان همداسې کوي په خلکو ډېرې سختې شپې او ورځې راځي. دا وختونه به خدای پاك تېرکړي، ته د ډېرې هستۍ څښتن یې، ډېره ځمکه او جایداد لرې، هغه چې درته خرڅه کړې، ستا ټولې اړتیاوې پرې پوره کیږي. ښه وخت دې پرې تیریږي، خپلې مزې چړچې کوه!

اصف: په تت غږ او خواره خوله ورته وویل: ماما! کله کله انسان ډېرڅه د مجبوریت له لاسه وکړي. مونږ مجبور یوو، چې هرڅه موکړي او یایي کوو. خدای مهربان دی، هرڅه به اسان کړي. هو! ستا خبره سمه ده، چې ان شاءالله که خدای کول، زه به له خپلو ترونو څخه ځمکه بېله کړم او ټوله به خرڅه کړم، خپل ژوند به پرې جوړ کړم کلی او کور هسې هم رانه پاتي شو. د ژرندې اوجومات په کیسه کې نه یم.

یو وخت یې ماما د اصف ترونو ته ورغی، ورته یې وویل: زمونږ خوریي غواړي، خپل حق له تاسو بېل کړي. تاسو څه تصمیم لرئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ورته وويل زموږ وراره دی، په سر سترګو خو يوه خبره شته، چې خرڅلاو ته جايداد نه ورکوو، ماما يې ورته وويل:
دا د ده خپل حق دی، چې څه پرې کوي، تاسو ورسره غرض مه کوئ!
کله، چې بېرته راستون شو، نو ماما يې اصف ته وويل:
ستا ترونه ډېر کبرجن دي، خدای به يې کبر زوال کړي، يوه خبره هم نه مني.
اصف په غوسه شو او ويې ويل: ماما! زما خپل حق دی، زه چې هر څه پرې کوم، دوی زما سره هېڅ کار نه لري.
ماما يې يو ځل بيا ورته وويل:
د کلي څو مخور سپينږيري به ورولېږوو، ګوندي پدې سره غاړه کېږدي، د مشرانو جرګه يې هم ور ولېږله، خو د اصف ترونه په هغه پخوانۍ خبره ټينګ ولاړ وو. کله چې اصف د مشرانو څخه هم ناهيلې شو، ماما يې هم غږ پرې وکړ، خوريې نه مې درته ويل، ترونه دې ډېرکبرجن دي، هماغه بابولالې غږوي. اصف ډېرخفه شو او اندېښنو واخيست، په ذهن کې به يې خدای زده څه د قهر طوفانونه په څپو وو، اصف پدې وخت کې خپلې خويندې هم واده کړې وې د هغې د ولور پيسې يې په لاس کې وې. په هماغه يې ښه ګوزاره روانه وه. د ماما يې هم ښه کار جوړ و، اصف به کله کله له ځانه سره لګه ليونی يو نېمه خبره کوله او لاس به يې هم اچاوه. د خپلو ترونو لپاره به يې په پلانونو باندې کار کوه، دا څنګه ترونه دي، ماته خپل حق نه راکوي، په خدای قسم چې دوی مې وژلي نه وي.
مور به يې ورته همېش د سترې حوصلې غوښتنه کوله، خو اصف د مور په خبره کې نه و، په مغزو کې يې د ترونو له لاسه د قهر ژرندې په څرخيدو وې، ډېرو چورتونو او صبر نوره حوصله ورتنګه کړه. داسې ورځ راغله، چې ټوپك يې په اوږه کړ، له مور او ماما اجازې پرته يې د هغه منځوي تره ته لاره ونيوه، کوم چې د جايداد د خرڅلاو په مسله کې ډېر ټينګ و. خپل تره يې په داسې مهال کې وواژه، چې کور ته پر لاره و، اصف کورته راغی، مور او ماما ته يې وويل:
چې هغه سرزوری تره خو مې وواژه. اوس به پته ورته لګيدلي وي، چې زما حق شته او کنه؟ دوی زما ميراتې ته ناست دي، زه به دوی ټول ميرات کړم، چې ټول جايداد ترې پاتې شي. مور يې په دواړو لاسونو مخ وواهه، يو سوړ اسويلی يې وکيښ ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظالمه! دا دې څه وکړل! کله د یوه وي او کله بله، اخېر نور خو دا د ځمکې پرمخ ځای هم ورکیږي.
اصف ورته وویل:
مورې، مورې! سر مې مه خوږوه! دا هر څه د مجبوریت له وجې کیږي. ماما یې هم ورته سخت په غوصه شو، داسې کار څوك نه کوي، خو د ماما په زړه کې یې ډېر رازونه پټ وو، چې یو خدای پرې خبر و، چې د خپلې خور او خوریې سره څه ډول نیت لري، د لږ وخت په تېریدو سره یې مور پدې فکر کې شوه، چې اصف نامزاد کړي، ځکه دوی بدي دار خلك وو، هیله یې دا وه، چې ګوندې د زوی یې نارینه هلکان پیدا شي، لږ به د اصف ځنګ پرې ډك شي.
پدې خبره یې د خپل ورور سره سلا وکړه، ورور یې ورته وویل: بیخي سمه ده، خورې دا ښه خبره ده، بس هڅه به مو دا وي، چې اصف د ښې کورنۍ سره نمزاد کړو همداسې وشول، ماما یې یو چېرته اشنایان لرل، له هغې سره یې د اصف لپاره د نمزادۍ خبره وکړه، اصف نمزاد شو لږ وخت وروسته یې مور وغوښتل، چې اصف ته ډېر ژر ډولۍ راوړي، له خپل ورورسره یې دا خبره شریکه کړه، هغې هم ورسره ومنله، اصف پداسې حال کې دی، چې هېڅکله د ګټې وړ نه دی، ځکه د خویندو د ولور پیسې یې یو څه مصرف کړې او باقي پیسې به د ښځې ولور ته ورکړي، ماما یې په داسې خیالونو او چورتونو کې ډوب و، چې ګوندې د اصف د جایداد پیسې لاس ته ورشي، ولې هغه جایداد یې هم د تره په وژنه کې وبایله، په اوس کې اصف نور د ده لپاره په زخم سکروټه وه او په سپینه لمن داغ و، ځکه دی د اصف د بدي دارو له سختو ګواښونو سره مخ و.
او له بله پلوه یې له اصف څخه نوره د ګټې تمه لنډه شوه، نو یې تصمیم ونیو، چې د اصف د وژنې پرسر د ده دوښمنو او سخرګنۍ سره معامله وکړي ترڅو نور د ستم او بدنامۍ پیټې څخه یې اوږې سپکې شي، چې د جینۍ د لوړ ولور دعوه وکړي، هغه و، چې ماما یې خور او اصف ته خبره وکړه ستاسو دوستان وایي:
 چې مونږ مو دوکه کړي یو، جینۍ په ډېر ټیټ ولور تاسو ته نمزاده کړې، نورې پیسې غواړو. پدې وخت کې اصف او مور یې ډېر په غوسه شول، عجیبه خبره ده، په کلي قوم کې، چې څه دستوردی، په هغې قیمت مو ورسره دوستي کړې بیا نورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې پکې څله کوي؟ دا خلك ډېر کبرجن دي. ماما يې ورته وويل: بس همداسې خبرې دي نو څنګه وکړو، هغه د کنډو خلك دي، مونږ او تاسو ور ته اړ يوو، يو ځل چې لاس ترې ورغوو، بيا به ورته ګورو، اصف او مور يې د ماما په چلند او مرموزو حرکتونو باندې شکمن شول، چې پدې کار کې له دوی سره ټګي او برګي کوي، نو اصف خپل ماما ته ګوت څنډنه وکړه، مور، اصف يې د ماما له کوره زړېدي ووتل او په خپله يې ملاوې وتړلې، چې د جينۍ کورته ورشي، هم هلته ورسره ستونزه حل کړي. ماما يې د اصف له ګوابښ څخه وډار شو، هسې نه د خپل په څېر ورسره چلند وکړي، دی له دې وړاندې د اصف له ترونو او ترو زامنو له ګوابښونو څخه ډېر ترسيدلی و او څو ځلې يې ورته ويلي، چې زمونږ دوښمن ته راته ساتې، ماما يې پدې فکرونو کې ډوب و، چې داسې کار سرې بايد وکړي، چې د اصف دوښمن هم راضي شي او يو څه پيسې هم ترې لاس ته راوړم، ماما نمك حرامه يې د اصف د وژنې پرسر د ده بدي دارو او سخرګنی سره معامله وکړه، اصف چې د خپل سخرګنۍ کره تللی و، مور يې شېبه په شېبه له سترګو نه ايست، په هر لوري به چې تلو، مور به يې ورپسې سترګې اړولې يوه شپه يې مور د ماسختن په لمانځه ودريده، کله يې چې نيت وتړه، فکر يې وکړ، نيم ساعت وشو، چې اصف مې نه دی ليدلی، په بيړه يې سلام وګرځوه.

پاس مانۍ ته پورته شوه، ورو يې د مانۍ دروازه نيمکښه ورلېرې کړه ګوري، چې اصف يوه پښه په بله اړولې، د شنه چاى پياله هم ورته ايښې ده، له اوښو او دوستانو سره په ګپ شپ اخته دی، نو غلې د مانۍ څخه راښکته شوه، ترڅو د پښو ښکالو يې هم څوك وانه اوري.

مور يې په لمانځه ودريده، ايله دوه رکعته يې نه وو پوره کړي، چې په مانۍ کې ورو ورو دربه يې تر غوږ شوه، دغه دربه شېبه په شېبه پسې زياتېدله، تر هغې چې د مور په زړه کې يې شك پيدا شو، سمدستي يې سلام وګرځاوه، مانۍ ته يې ورمنډه کړه، دروازه يې په دواړو لاسونو ووهله، خو د شا له پلوه يې کلف کړې وه.

چيغې يې کړې: اې، د کلي خلکو! اصف يې مړ کړ، له مانۍ ښکته شوه، د باندې يې نارې سورې وکړې، هاى، مسلمانو! څوك شته، کنه! زوی يې رانه مړکړ!؟ هلته يوسپين ږيری چې تبر يې په لاس و، د اصف مور هيبتناکو نارو پاڅولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اصف مور تور سر او تورې پښې یې ولیدې، ورته یې وویل: څه وشول، خورې!
هغه ورته وویل: هله وروره زوی یې رانه مړکړ.
چا؟چا؟
په همدې سره د مانۍ دروازې ته راورسیدل، د مانۍ دروازه ډېره کلکه بنده وه، سپین ږیري سړي له تبر څخه کار واخېست او دروازه یې ورما ته کړه، کله چې په دروازه ورننوت، نو سمدسي د اصف اوښي په سپین ږیري تمانچه راوښکله، ورته ویې ویل:
چې شور وکړې، وژنم دې، مور یې د اصف خواته ورمنډه کړه.
ګوري، چې اصف زېړ رنګ لکه د مني د توت پاڼه پورت دی، ساه یې وتلې او په مړۍ کې یې د اوښي د ګوتو خپونه له ورایه ښکاري، د اصف ښځه، چې د اصف په وژنه خبره شوه، چیغې او نارې یې د اصف مور له نارو سره بدرګه کړې هیجاني او ویره وونکو سوو نارو ټول کلی له خوبه پاڅه و او لاس تر زنې یې کینوه. د اصف اوښي د شپې له کوره ووتل. د اصف ښځه یې هم په وهلو او ډبولو له ځان سره بوتله.

سبا ته کلیوال خبر شول، چې د یو میلمه سره داسې بد چلند شوی، نو د قومي دستور پر بنسټ یې د اصف د سخرګنۍ کور او ټول سامان الات وسوځول. له هغې وروسته د سیمې خلك د اصف له جنازې سره ملګري شول، ترڅو یې پلرني ټاټوبي ته یوسي، مور یې د قابیل او هابیل له واقعې سره مخ شوه، ځکه په کلي کې یې هېڅ دوست او خواخوږی نه و.
ورور یې هم ورسره سخته بې نمکي وکړه، خو د هغو دوستانو کره یې یووړ، چې دوې لور ګانې یې ورته واده کړې وې، کله چې د اصف مړی د دوستانو کره راوړل شو، نو دوستانو یې د اصولو له مخې د ده عزیزانو او ترونو ته خبر ورکړ، تر څو د اصف مړی په خپل پلرنۍ هدیره کې خاورو ته وسپارل شي. عزیزانو یې د اصف د مړي له ښخولو څخه انکار وکړ.
دوستان یې مجبور شول، چې د اصف مړی د ښار په هغه هدیره کې خاورو ته وسپاري، چې د ځان وژونکو، بې کسه، بېوسه او بې سرپرسته خلکو مړي په کې ښخیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې وخته واده

هغه د ښوونځي په دوولسم ټولګي کې درس ویلو له ده سره په ټولګي کې ډېر داسې ځوانان هم وو، چې وادونه یې کړي او یا نورو ته د کورنۍ لخوا د وادونو بندوبست روان و. یوازې رحیم په ټولګي کې نه و، بلکې د ده په څېر نور ځوانان هم وو، چې وادونه یې د اقتصادي وضعیت د خرابولي له امله کړي نه وو، خو رحیم یوه خور درلوده او په لسم ټولګي کې وه، پلار یې په ښار کې د بنجاره توکو هټۍ درلوده او په دې ډول یې خپله کورنۍ ساتله.

یوه ورځ رحیم له ښوونځي یو څه وختي رخصت شو، ډېر خفه معلومېده، له ځانه سره یې اوتې بوتې ویلې او ډېر په قهر و، ځکه هم ټولګیوالو یو ځل بیا د نورو ورځو په څېر په عذاب کړی اولمسولی و، ټولګیوالو به هر وخت ورته ویل: رحیمه ! نور خو زوړ شوې، پلار ته دې ووایه، چې واده درته وکړي! په ځوانۍ کې چې له واده خوند وانخلې، نور یې بیا څه کوې، په کور کې دې خور شته، واده درته پرې وکړه!

همدا خبرې وې، چې په دې ورځ یې رحیم کور ته ډېر په غوسه راوست.

کله، چې مور ولید ، نو یې ورته وویل :

رحیمه زویه! ستړی مه شې!

رحیم له ډېرې غوسې څخه د مور ستړې مه شې هم وانه خېسته، مور یې بیا غږ پرې وکړ، رحیمه زویه! په ښوونځي کې د له چا سره لانجه کړې، که څنګه داسې په غوسه ښکارې؟

ده ورته په ځواب کې وویل:

مورې، مورې ! له تا او پلار څخه زه ډېر خفه یم، ځکه دا څو کاله کیږي، چې زه درته وایم، چې ما ته واده وکړئ، تاسو مې هېڅ غم نه کوئ.

– زویه هغه د پښتنو متل د نه دی اوریدلی: (چې کال ګوره، لوړ واهه!) زویه! تا ته خو مونږ ویلي وو، چې ته له خیره پوهنتون خلاص کړې، بیا به ګورو اوس خو ګرانه ته په خپله واده غواړې داسې وخت به راشي، چې بیا به غټ غټ خلک کور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

جرګې رالیږي، وايي به چې مونږ رحیم ته لور او خور واده وو، داسې وخت به ضرور راځي ان شاءالله خو ته یو څه غاښ ټینګ کړه!
– مورې! دا څه د غاښونو ټینګول دي، زه وایم: د غاښونو په ډېرو ټینګیدو سره به مې غاښونه ټول توی شي. دا دي، څو کاله تېر شول، چې تاسو ما ته د واده ژمنه راکوئ!
– زویه! ګورې نه، زرلښته خور دې هم کوچنۍ ده، لا یې د پېغلتوب دوره نه ده بشپړه کړې او هغه هم په لسم ټولګی کې ده، که خدای کول هغه به هم پوهتنون ووايي او بیا به د واده غم کوو.
– مورې دا خو زه نه منم، زما ټولګیوالو اکثرو وادونه کړي دي، ما ته یې هم وکړئ. دوی هر وخت ما ته پیغور راکوي، چې تا ته واده نه کوي، نو زه بیا ګرم یم، اوس خو لوی یم، په کار ده، چې واده راته وکړئ!
– زویه! ستا خبره سمه ده، خو ستا ټولګیوال به شتمن خلك وي، دوی به د ښه ژوند د تېرېدو لپاره د ډېرو شتو خاوندان وي، زه وایم، چې پلار دې اوس مهال ایله بیله یوه هټۍ لري، په دې وخت کې هر څه د اسمان سرته ختلي، ډېره لویه قیمتي ده.
پلار دې ایله د کور لګښت پوره کوي، ته هم په زده کړو بوخت یې، بل مو هېڅوك د ګټې وټې نشته. که چېرې تا ته واده وکړو، نو اړتیا ده، چې له تا څخه درس پاتې شي او په خوارۍ مزدورۍ لاس پورې کړې، ته لږ صبر وکړه، خدای مهربان دی.
زویه! واده په اوسني وخت کې ډېر لګښت غواړي، د پښتنو وطن دی، دومره یو څه به د خلکو د خوراك او څښاك لپاره هم تیاروې.
– مورې، پرېږده! دا خبرې تکراري دي، هر وخت په دې لګیا وې، په دې وخت کې یې پلار کور ته راننوت، د رحیم مور سترې مه شی ورکړ.
خو رحیم هېڅ غرض پرې ونه کړ، د خپلو ټولګیوالو او کلیوالو خبرې یې په ذهن کې راتاو شوې؛ پلار ورته وویل:
چې بیا مو څه راخبستې دي؟
مورېې ورته وویل:
رحیم واده غواړي، هغه زړې خبرې ډنګوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار يې ورته وويل: ياره! يو خو رحيم ځوان دې ته پام نه کوي، چې اوس مهال د واده دی او که د زده کړې!
رحيم له غوسې څخه تك سور شو او په ولاړې ودريده. مور او پلا رته يې ګوته ځنډنه وکړه، تاسو د تربورانو څخه هم نه شرميږئ، دوی خپلو زامنو ته وادونه کړي، تاسو ولې دومره فکر نه کوی، چې خپل زوی ته واده وکړئ! له تربورانو هم شرم دی، زه د وروستۍ خبرې په توګه تاسو ته وايم، چې ماته واده وکړئ، ګني په لوی غم به مو واړوم، بس دا دی زه درنه ولاړم. رحيم په غوسه له کوره ووت.
مور او پلا ر يې د رحيم د واده په سر ډېرې خبرې سره وکړې، د تربورانو خبره او نور اړخونه يې راوخېستل. په هغه يې بحث سره وکړ: دوی بالاخېر خبره پدې سره غوټه کړه، که هرڅه کيږي، که له زرلښتې څخه درس پاتې کيږي او که له ده څخه پوهنتو ن، ځکه د پښتنو او تربورانو وطن دی، هسې نه په بله بلا واوړو، د رحيم مور او پلا ر د واده په لټه کې شول، هغه ؤ، چې په خپل قوم کې له ډېرو شتمنو خلکو سره يې د رحيم د واده پر سر خبرې وکړې. دوی د خپلې لور او زوی د باسوادۍ په هکله ورته وويل، خو هغو يوازې د رحيم مور او پلا ر ته ويل:
چې مونږ خپله خور لور داسې کسانو ته نه ورکوو، چې ښه پرېمان شته او جايداد ونه لري او يا په حکومت او نورو لوړو ادارو کې دنده ونه لري. له غريبو خلکو سره مونږ واده نه کوو.
د رحيم پلار او مور د ډېرو هڅو په پايله کې د داسې يوې کورنې سره کوژده وکړه، چې هغه په اقتصادي لحاظ دوی ته ورته وو. د هغې کورنۍ ټول غړي نا لوستي وو، زرلښته يې د يوه بې سواده ځوان په نامه کړه، په لسم ټولګي کې ترې درس پاتي شو، رحيم، چې په دوولسم ټولګي کې و، يوه نالوستې جينۍ يې ورته وکړه، د واده پر مهال د رحيم د خور په زېوراتو او نور خوراك او څښاك باندې ډېر لګښتونه وشول، حتی د رحيم پلار ډېر پوروړی شو. کله، چې رحيم واده کورته کړ، اقتصاد يې ډېر ښکته راغی، رحيم د څه وخت لپاره د خپلې مېرمنې سره شپې او ورځې تېرې کړې، کورکې يې داسې څه نه درلودل، چې پرې ګوزاره وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول شته يې په واده ولاړل، پلار يې سپين ږيرى هم و، بالاخره خپلې ښځې به ورته ويل: اخېر ځوان يې د پښتنو وطن دى، پلار دې هم سپين ږيرى دى، يو څه مزدوري ځان ته پيدا کړه، رحيم به ورته ويل:

تاسو عجب خلك يئ، ما وګوره او مزدوري! ډېر سره لرې دي، زه نه شم کولی، چې مزدوري وکړم، دا خلك به څه وايي، چې يو لوست کس وګوره، چې د لاس مزدوري کوي. داسې وخت راغی، چې د رحيم پلار يو څه ناروغ شو. له دوستانو څخه يې د پلار د تداوی په خاطر يو څه پيسې راقرض کړې، په رحيم غربت لاتورې هم منګولې خښې کړې. د ېته اړ شو، چې په مزدورۍ پسې ووځي.

رحيم د لاس مزدوري پيل کړه، کله به يې، چې روزانه مزدوري پيدا نه کړه، نو په ښار کې به يې د لاس ګډۍ چلوله. بس همداسې يې د کورنۍ لګښت ته اوږه ورکړې وه.

يوه ورځ داسې هم راغله، چې رحيم په مزدورۍ بوخت وو. د ده دوه تنه ټولګيوال چې تور بکسونه يې په لاسونو کې وو، سترګې يې په رحيم ولګيدې، دوی په خپلو مينځو کې سره وکتل او ويې ويل: ياره، دا هغه رحيم نه دی؟ دوی ورته ودريدل او ويې ويل: ډېر افسوس دی دا خو والله ډېر غريب شوی او هر څه تري پاتې شوي، مونږ داسې فکر کوه، چې د زده کړو لپاره به کوم بهرني هېواد ته تللی وي. دی خو زمونږ د ټولګي اول نمره و، ډېر ذهني او تکړه هلك و، هر ډول مضامين به يې زده کيدل اوس خو ډېر په بدحالت کې دی، دوی سره وويل: راځه، چې نږدې ورشوو، کله چې نږدې ورغلل، سلا م يې ور واچوه.

رحيم د دوی سلام ته وعليکم سلام ووايه، دوی ته يې سترې مه شی ورکړ او دواړو ټولګيوالو يې په ځانونو باندې ښې ګوتې وهلې وې، لوکسې دريشۍ،پينشاټ يې کړې او عينکې يې په سترګو وې.

رحيم پدې وخت کې ورته موسکی شو، چې هرکله راشئ، لاس يې ورکړ، انجينرانو صاحبانو! څه حال دی؟ ښه يې؟ دوی ورته ووېل شکر دی.

رحيم دا فکر وکړ، چې دا خو د همدغې کار ښتنانان دي، چې دی ورسره مزدوري کوي، نو د هيلې په توګه يې ډېر ور پوري ونښليده.

– شکر د خدای دی، تاسو څنګه ياست؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- بس شکر دی، ګوزاره روانه ده.
- وروره! مونږ غواړو له تا یوه پوښتنه وکړو.
- په سترګو انجنیرصیبانو! زه چمتو یم، چې ستاسو پوښتنو ته ځواب ووایم.
یوه ټولګیوال ترې پوښتنه وکړه، تاسو رحیم نه یاست ؟
- ولي نه انجنیر صاحب!
- خواهېش کوم، مونږ دې وپېژندو ؟
- نا والا! تاسو څوك یاست؟
زه میرجان یم، دغه بل انور دی، ده له ځان سره څو شېبې فکر وکړ، هغه د ټولګیوالۍ صحنې یې سترګو ته ودریدې، نو ویې پېژندل، بېرته یې بیا په یوه او بل باندې غیږ راتاوه کړه، ورته یې وویل: ډېر ښه خوشحاله شوم.
میرجان ورته وویل، رحیمه ! باور وکړه ډېر زړه مو درباندې وسوځیده، په ډېره بده ورځ کې مو ولیدې.
رحیم ورته وویل: دا ژوند دی، وروره دا په کې راځي.
انور ورته وویل: زده کړې د ولې پرېښودې رحیم یو څو شیبې غلی شو، بیا یې د ژوند تېر داستان په ژړغوني اوخفه اندازه کې ورته بیان کړ.
دوی ورته وخندل، یاره، رحیمه! ډېر غلط کار دې کړی مونږ هم ستا په شان د ورته برخلیك سره مخ وو، خو مونږ صبر وکړ، تحصیلا ت مو وکړل.
میرجان ورته وویل: زه اوس د خپل کلي د کلینك مشر یم او انور د ګمرك ریس دی، ما د طب پوهنځی ولوست او ده اقتصاد ووایه. وادونه مو دا یو دوه کاله کیږي، چې کړیدي، یوه پیسه ولور مو هم نه دی ورکړی، ماته هغه زمونږ د کلي لوی شتمن سړی میربازخان مفته لور راکړې یوه روپۍ ولور یې هم نه دی اخېستی. خدای (ج) شته ما طبعه هم نه وه، خو په ډېرو زارویو یې زما پلا ر او مور پسې مشران راولېږل، ټول لګښتونه ده په خپله غاړه واخېستل، حتی تردې پورې چې زمونږ د ټولې کورنۍ لګښتونه یې هم ومنل. انور ته هم هغه پخواني وزیرچې څوکاله د پلان وزارت پرڅوکۍ پاتې شوی. ښاغلي ګل محمد ، چې اوس په بهرني هېواد کې دی او کله کله وطن ته راځي، زامن یې ځینې په بهر کې لوړې زده کړې کوي او ځینې یې په نړیوال تجارت بوخت دي، د هغې لور مو ورته کړېده. میرجان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وویل: تا خو ډېر ساده کار وکړ رحیمه! بې وخته دې واده وکړ، د خپلې لوستې خور ژوند دې هم برباد کړ، خپل ژوند دې هم د کړاونو او تکلیفونو سره مل کړ.

رحیم هك پك حیران ودرید او یو سوړ اسویلی یې وکیښ، خپل تندی یې په څپېړه وواهه، های، های! بیا یې دوی ته مخ ور واړوه او ورته یې وویل: بس هرڅوك چې بې وخته واده وکړي، زما په شان به خوار، ذلیل او خاورې په سر وي... د ژوند هره شېبه به یې د تکلیفونو او کړاونو سره مخ وي . . .

د واده سامان

هغه له ټولو ورونو مشر و، پلار یې په داسې مهال وفات شو، چې دی لا د ځوانۍ مرحلې ته نه و رسیدلی. پدې وخت کې یې د کور ټول درانه غمونه د ده په اوږه پراته وو، نور ورونه یې کوچني وو، مور به یې هر وخت مرجان ته ویل: خدای مو د دومره وسې کړي، چې یو ځل تاته واده وکړو، چې د کور میرمنه مو پیدا شي، زه هم دا دی ناروغه یم، په کور کې د کالیو مینځلو هم څوك نه شته.
مرجان به مور ته په غوسه ناك انداز سره وویل، مورې! ته داسې خبرې کوې، چې زما په تصور کې هم نه راځي، مونږ غریبان خلك یوؤ نن سبا د ښځو ولور ډېرلوړدی، زمونږ له وسه تېره ده، خو خدای مهربان دی ،وخت به راشي، مرجان خشتمالي کوله، پدې به یې د کور ټول مصارف پوره کول، ده په کلي کې ډېر سنګین خوی کولو د ښو اخلاقو څښتن و او په هرچا باندې ګران و، په غم او ښادۍ کې به یې د هر کلیوال سره مرسته کوله. یوه ورځ داسې هم راغله، چې یوې کلیوالې جینۍ ورباندې زړه وبایله او د ده خوی او اخلاقو سره یې مینه پیدا شوه، مرجان غریبۍ او بیوسۍ ځپلی و. د مینې په کیسه کې هم نه و، د وخت په تېریدو سره یې د مقابل لوري څخه د مینې او محبت پرله پسې سیګنالونه ترلاسه کړل. ورو ورو هم د ده په زړه او وجود کې د مینې جذبو غزونې پیل کړې، داسې وخت راغی، چې مرجان له مور سره هم د واده په خبرو باندې بلد شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور به يې هر وخت ورته ويل: مرجان زويه! خدای مهربان دی، اوس خو د ورونه هم لويان شول، دوی به هم په خوارۍ او مزدوری باندې پيل وکړي، کله مو چې پيسې پيدا کړې ان شاءالله ستا د خوښې واده به درته وکړم، ورونو يې مرجان ته همېش ډاډ ورکوه ته زمونږ مشر ورور يې، مونږ درې واړه د ملي پوځ په ليکوکې شاملېږو، يوې خوا به د ګران هېواد څخه دفاع کوو، له بلې خوا به ښه معاش لاسته راوړو، که خدای کول، کار به مو جوړ شي، تاته به ډېر ژر د واده بندوبست وکړو، د وخت په تېريدو سره د مرجان مينه له عاطفې سره زياته شوه، د مينې جذبو او احساساتو دې حد ته ورسول، چې د يو بل کورته جرګه ور وليږي، يوه ورځ مرجان مورته په څه خواريو له حيا نه په ډك انداز سره د کوژدې خبره وکړه، مور يې موسکۍ شوه او ورته يې وويل: مرجانه، زويه ! لکه چې واده ته دې زړه کيږي؟ مرجان ورته وويل: نه، مورې! دا خبره نه ده، خو...

مور يې ورته وويل:

پدې کې شرم نه شته دا خو د ثواب کار دی، ستا ژوند به هم ورسره جوړ شي، زمونږ کور به هم پرې ښکلی شي، ته چې له کومې جينۍ سره کوژدن غواړې، هغې سره به ان شاءالله نمزاد شې.

زه ورپسې جرګه ورولم. مرجان موسکۍ غوندې شو، زړه يې د مينې غزونې وکړې او عاطفه يې سترګو ته ودريده. په ذهن کې يې دهغې ډولۍ د راوړلو صحنه ترسيم شوه، نو سمدستي يې په خوله کې کيسه راغوټه کړه، مور ته يې وويل:

که څه هم په پښتنوکې د جينۍ خوښول د شرم خبره ده، خو د اسلام له نظره روا کار دی، چې دواړه لوري بايد سره رضايت ولري. مور يې ورته وويل:

مرجانه زويه! هو پخوا په پښتنوکې ډېر شرم و، خو اوس دا خبره لږه غوندې نرمه شوېده. خلك هوښيار شول، هغه رواجونه ورو ورو د مينځه تلو په حال کې دي. ځينې پښتانه له دې خبرې انکار نه کوي، ځکه دا خو نامشروع کار نه دی، بلکې ثوا ب لري، تا چې په کلي کې په کومه جينۍ لاس کېښود هغه به ان شاءالله درته نمزاد کړم د مرجان د زړه مينه له عاطفې سره ورځې تر بلې د زياتيدو په حال کې وه، په مسلسله توګه يې يو بل ته د مينې څرګندونې کولې. مرجان بالاخېره دعاطفې مينې تر دې حده ورساوه، چې زړه په ټوکر کې ونغاړي او مورته ووايي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداسې يې وکړل، مورته يې خبره خوله کې راغوټه کړه، يو ځل يې وژویله او بیا يې ورو غوندې ورته وویل: مورې!
ژوند همداسې نه تېرېږي، زه باید واده وکړم، مور يې په ځواب کې ورته وویل: دا خو ډېره ښه خبره ده، زویه! زه له اوله تاته د واده خبره کوم، ستا ویل دي، زمونږ منل.
– خوشحاله اوسې! مورجانې، قربان! خو هغه د پلاني لور... مرجان ګونګی شو، خبره يې په ستوني کې بنده شوه، مور يې غبږ پرې وکړ، مرجانه زویه! خبرې مه ژویه! سپین او واضح ووایه! پدې کې شرم نشته. مرجان يوځل بیا خبره راپورته کړه، بېرته يې بیا ونه شول کولای، چې د مور په وړاندې جرات وکړي او د خپلې پاکې مینې څخه پرده پورته کړي. مور يې یوڅه د ده ګونګیو خبرو باندې پوهه شوه.
نو ورته ويې ویل: ته بې غمه شه، زویه ! زه سبا ته ورځم، مور يې د مرجان په غوښتنې کې ډېر ځنډ ونه کړ سبا مهال د عاطفې کور ته ورغله، کله، چې عاطفې د مرجان مور ولیده، نو يې ناڅاپه په خوله لاس کېښود له ځان سره يې ورو غوندې وویل:
خدایه خیر کړې، هسې نه زما په اړیکو کورنۍ خبره نه شي عاطفې د مرجان له مورسره روغبړ وکړ. له هغې وروسته کوټې ته ننوته. د دروازې ترشنګ يې غلی غوږ ونیو، د مرجان د مور خبرو ته څکه وه، له ځان سره يې څو ځلې د دعا ! لاسونه پورته کړل: خدایه! پردې مو وکړې ته مو مه شرموې! خو له خبرو وروسته د عاطفې مور د مرجان مور ته د چای ست وکړ او په لوړ اواز يې عاطفې ته غږ کړ: هله، لوري چای ورته راوړه! پدې وخت کې د مرجان مور لاس پورته کړ. زه ستاسو کورته په نه خوارك راغلې یم د عاطفې مورحیرانه غوندې شوه، په زړه کې يې وویل: خدایه خیر کړې! څه خبره به يې راوړې وي؟ خو بیا يې هم د چای څښلو ټینګار پرې وکړ. ته چې هرڅه وایې، هغه کار به وشي، د مرجان مور ورته وویل: که خبره مې اوریدل کیږي، خو چای څښمه، کني خپلې پښې سپکوم، دعاطفې پلار او مور داوړو ورته وویل:
ولې نه په سترګو! د مرجان مور سمدستې خبره په خوله کې غوټه کړه او نبغ په نبغه يې ورته وویل: دوی دواړه ورته موسکي شول، عاطفې هم دا خبره واوریده، د مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

او پلار په لور یې وکتل. کله چې د دوی په شونډو یې موسکا ولیده، نو د عاطفې زړه باغ باغ شو او د خوشحالۍ دروازه ورپرانېستل شوه. یو ځل بیا یې مرجان په فکر کې ورتاو شو، د مینې له درده یې شونډې وچیچلې، په زړه کې یې د سپیڅلي مینتوب ویده جذبې راپورته شوې. نوهغه مهال د مرجان د مور د خبرو په ځواب کې د عاطفې مور او پلار په خندا سره وویل: توبه خدایه! ما ویل بل څه خبره ده، دا خو د خوښۍ خبرې دي، ستا زوی مرجان مونږ پېژنوو، په کلي او قوم کې یې د ښه سړیتوب نوم دی، ولې به له تاسو سره دوستي نه کوو، خو تاسو به ونه کړای شی، چې زمونږ د لور ولور پوره کړئ، د مرجان مور ورته وویل: خدای مهربان دی! مرجان د لاس او پښو سړی دی، نور زامن به مې هم په کار اخته شي. اوس زلمي غوندې دي، پدې خبرو سره سلا شول، داسې وخت راغی، چې مرجان ته یې عاطفه په ډېر لوړ ولور ورکړه. د لاسنیوي یو څه پیسې یې ورکړې.
د مرجان او عاطفې د مینې او ښکلا سلسله پسې وغځېده. هیلې او ارمانونه یې خدای تعالی ور پوره کړل، مرجان به خواري مزدوري کوله، هغه یو ورور په ملي اردو کې شامل کړ. دوی کوښښ کولو، چې پیسې پیدا کړي، د مرجان سخرګنۍ ته یې ورکړي، یو وخت خدای تعالی داسې راوست، چې د مرجان ورور د خپل نورو ملګرو سره په دنده تللی و، ناڅاپه یې موټر په ماین وختو او په هغې چاودنه کې د نورو ملګرو سره یو ځای ووژل شو. کله، چې د مرجان یو ورور ووژل شو، نو زړه یې ډېر ودردیده له واده هم زړه تور غوندې شو، بیا یې هم خپله مینه له لاسه نه شوه ورکولی، ځکه په زړه کې یې د مینې او عشق نیالګي ژورې ریښې کړې وې.
مور یې هم غمجنه شوه، پدې وخت کې یې هغه بل ورور هڅه وکړه، چې په ملي پولیسو او ملي اردو کې شامل شي، مور ته یې وویل: مور یې ترې انکار وکړ، زویه! هغه بل د ګلاب په شان ورور دې هم د ماین په چاودنه کې ووژل، شو ته به هم ووژل شې، همداسې خواري مزدوري کوه، خدای مهربان دی! ده ورته وویل: پېغله ورینداره مو دا څو کاله کیږي، د پلار په کور ناسته ده، له ښتنو شرم دی، باید ژر یې ولور پرې کړو! مرجان ورور مو هم ورته ځوریږي، د لاس په مزدورۍ څه نه کیږي، پدې خبرو سره یې مور او مرجان ډېر تر تاثیر لاندې راغلل. ده ته یې هم د دندې د اخېستو اجازه ورکړه. دوه کاله یې په ملي پولیسو کې دنده ترسره کړه، یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ په ښار کې له نورو ملګرو سره په موټر کې په ګزمه روان وو، چې نېږدې پرې ځانمرګی برید وشو. د مرجان کور ته يې د ځوانيمرګ ورور بله جنازه وروړه.
پدې وخت کې مرجان د هغو ورونو د معاش د اخيستو له امله هم د ښځې ولور لنډ کړی و. مرجان ډېر ځلې خپلې سخرګنۍ ته د ولور د پور خبره هم ياده کړې وه. خو سخر يې نه و ورسره منلي. د دوی بهانه دا وه، چې د عاطفې د زېوراتو او د سامان د اخېستو پيسې نه لري. دوی خپلې خور، لور ته ډېر سامان اخلي، ځکه نن سبا دستور دی، بيابه خلك خبرې کوي، چې لور ته يې کم سامان اخېستی، مرجان به همېش خپلې سخرګنۍ ته ويل:
زه د سامان په کيسه کې نه يم، يوازې مې مطلب له دوستۍ څخه دی. خلك به خپل کار کوي، خو سخرګنۍ به يې ورته ويل:
مونږ يوه پيسه هم نشو درته دريدلی، ټولې پيسې راکړئ، چې مونږ خپلې لور ته ښه زېورات واخلوو! د وخت په تېريدو سره داسې وخت راورسيد، چې مرجان د خپلو ځوانيمرګو ورونو د معاشونو له برکته دعاطفې ډولۍ کور ته راوړه، د کلونو ارمان يې خدای پوره کړ.
که څه هم د مرجان مور د عاطفې راتګ خپل کور ته نېك پال نه ګڼه، ځکه د ولور په ګټلو يې دوه ځوانيمرګ زامن د مرګ تر کومې ورسيدل، کله کله به يې مور د خپلو زامنو تصويرونه سترګو ته ونيول، رڼې اوښکې به يې بې واره په اننګيو راغلې، مرجان به پرې پام شو، مورې څنګه يې؟
له هرڅه نه صبر ښه شی دی. دې به ورته ويل:
هو، زويه! صبر به کوو، نور مو څه وس نه شته، تاته دې خدای (ج) ښه ژوند درکړي! له هرې بلا په امن کې اوسې! مور به يې د مرجان د تسکين لپاره هم کله کله ډاډمنې خبرې کولې، هسې د ورونو په غم کې وارخطا نه شې. مور به يې چې کله مرجان د خپل ځوانيمرګو ورونو د وير په ټال کې په زنګيدو شو، نو مور به يې سمدستې د ډاډ ورکولو په خاطرغږ پرې وکړ مرجانه زويه ! په انسان مختلف وختونه راځي، ته مه خفه کېږه: خدای تعالی (ج) به ښکلي زامن درکړي، خدای (ج) ستا په ورونو باندې رحم وکړي، ته ډېر چورتونه مه واهه! مرجان به ايله سر له زنګنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپورته کړ، سترګې به یې په سوك وسولولې، مور ته به یې وویل: هو، مورې! مونږ په خدای صبرکوو، خدای مو دې مل شي!
مرجان به کله کله د ورونو درانه غم بلې خواته یوور، لکه په نشه روږدی انسان زنګیدل به یې پیل کړل، هر وخت به یې د خپلو ځوانو ورونو تصویرونه په ذهن کې یو په بل پسې تیریدل، مرجان که څه هم غمجن و، خو ځوانه مینه او په نوم کړې عاطفه یې نه هیرولی او نه پرېښودلی شوه، ځکه ژوند یې د مینې په تار ورسره تړلی و.
مجبور و، چې له عاطفې سره خپله مینه وپالي کور ته د عاطفې په راتګ سره د مرجان هغه مینه، چې پخوا یې درلوده، کمزورې وه، ځکه د مینې لیونۍ جذبې او احساسات یې د ځوانیمرګو ورونو درانه غم ځپلي وو. وخت ناوخت یې د خپلې سخرګنۍ د بخیلتوب خبرې هم د عاطفې په غوږ ورتېراولې اوخپل ځوان ورونه به یې هم یاد کړل، سوړ اسوېلی به یې وکیښ، وبه یې ویل: اخ، زما ځوانیمرګ ورونه خو د ولور د لاسه......
مرجان به، چې له بهر څخه کورته راغی، د عاطفې په زېوراتو او د واده په سامان به یې سترګې ولګیدې، نو د خپلو ورونو تصویرونه به یې پکې ولیدل، سر به یې وخوځوه لکه لیونی سرټیټی به خپلې کوټې ته ننوت، له مرجان سره د خپلو ځوانو ورونو غم ورځې تر بلې زیاتیده، یوه ورځ یې مور له دوستانو کره او عاطفه د خپل پلار کورته تللې وه، مرجان یوازې په کور کې پاتې و، پدې ګوښیتوب د ورونو غم لا هم په سر اخېستی و، په ذهن یې ډېر فشار و. د خپلو ورونو تصویرونه به یې سترګو ته ونیول او بیا به یې د واده سامان ته وکتل دا ټول زما د ورونو .... پدې وخت کې په غوسه شو، سمدستې یې د واده صندوقونه، پالنګ او ټول سامان الات یو یو راټول کړل او په انګړکې یې انبارکړل، نو سم د لاسه یې د تیلو ګیلن راوخېست، د پاس یې تېل پرې وپاشل، تېلی یې ورکړ ناڅاپه مرجان په کور کې د اورلمبې پورته شوې، پدې وخت کې د ګاونډیانو شور شو.
هله د مرجان کور اور اخېستی. کله، چې ګاونډیان د مرجان کره راغلل، مرجان د اور لمبو ته ولاړ دی، ګاونډیانو ترې پوښتنه وکړه، دا ولې؟ مرجانه لېونی شوی یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې هستۍ ته د اور ورته کړی دی، داسې څوك كوي؟ ده ورته په ځواب کې وويل:

هو! زما په شان انسان بايد داسې وکړي، هغه که هر څوك وي، ځکه دا هر شی زما د ورونو په وينو اخښتل شوي وو او په هر شي کې ماته د دوی سپيڅلې څيرې ښکاريدې، ما يې نوره هېڅکله د ليدو حوصله نه درلوده.

مرګوني زېري

په واده کې هسې هم ګڼه ګوڼه ډېره وي، خو د زلمي د دوستانو په واده کې خلك ځکه ډېر وو، چې زيات دوستان او ملګري يې درلودل، د مازديګر د لمرسترګه په ډوبيدو وه، د شفق سرخي د غرونو په لمنو د خپريدو په حال کې وو.

دا مهال د کليوالو د ډوډۍ خوړلو مراسم پای ته رسيدلی وو. د مېلمانو لپاره ځانګړي خوراکونه تيارشوي وو، زلمی په منډه د واده کور ته په ګړنديو قدمونو راننوت، ترڅو د ميلمانو د ډوډۍ ترتيبات ونيسي. پاڼې په ناڅاپي ډول له دهليز څخه پرې پام شو او د نظر وړانګې يې پرې ښخې شوې.

زلمي سمدستي په زرمينه غږ وکړ، هله، خورې! د کور مېرمنو ته ووايه، چې کليوالو ډوډۍ وخوړه مېلمانه پاتې دي، د هغې لپاره ژر تياری ونيسئ ته هم ورسره همکاري وکړه. پدې وخت کې د پاڼې د نظر لاروي د ځوان د ښکلا په دم کې ښکېل شول، له ځان سره يې ورو شونډې وخوځولې، بې واکه يې وويل:

ماشاالله! د نظره مه شې! دا قد او قامت، سپين کالي او دا فرانسوی ستايل پدې خو دې په خدای زمونږ د زړه ستنې ولړزولې، پاڼه سمدستي پدې هڅه کې شوه، چې د نا اشنا ځوان خور ته نږدې ورشي او د دنګې نا اشنا څيرې په اړه ترې پوره مالومات لاس ته راوړي.

پاڼې غږ پرې وکړ، خورې! رښتيا مېلمانه ډېر دي ؟

زرمينه: هو، خورې! هغه ورور مې وويل:

پاڼه : ښه هغه ستا ورور و.

هو، کنه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاڼه : دغه ورور دې څه کار کوي؟
زرمینه : پوهنتون وايي.
پاڼه: ډېرښه، خدای دې یې ژوندی درته لري! زما ورور هم ستا د ورور په شان دی، دنګه ښایسته ځواني لري، کله مې چې ولید، زړه مې پر خوږ شو، هغه هم په پوهنتون کې دی.
زرمینې په موسکا کې ورته وویل: ډېره ښه ده، خورې! دواړه نیك بخته یوو، چې دا شان وروڼه لرو.
پاڼه: دغه ورور ته مو واده کړی دی ؟
زرمینه : نه تر څو یې، چې پوهنتون نه وي خلاص، تر هغې واده نه کوي.
پاڼه: ښه ده، کنه!، چې تحصیل وکړي.
زرمینه : هو خورې، نن سبا چې څوك نالوستی وي هېڅوك ارزښت نه ورکوي، پاڼه : زه هم په یوولسم ټولګي کې درس وایم.
زرمینه موسکۍ شوه او ورته ویې ویل: دا خو دې مخی راوړ.
پاڼه: نه خورې! دروغ نه دي، رښتیا وایم.
زرمینې : لږ په لوړ اواز خندا وکړه، بیا یې پاڼې ته ګوته وخوځوله، زه پوهه شوم، چې تاته زما ورور خوند درکړ ههههه.....
د پاڼې رنګ زېړ شو، ویې ویل: نه، نه خورې! قسم که دا خبره وي، هسې زما ورور ته په قواره کې ورته دی، پدې خاطر راباندې ښه ولګیده، چې کور ته ولاړه شم، ضرور به ورور ته وایم، چې کټه مټه ستا په څېرښایسته زړه راښکوونکې قواره مې ولیده.
زرمینه: خورې، خفه نه شې! هسې مې ټوکې درسره وکړې. زه دومره ساده نه یم، چې پر تا غلط شك وکړم، دا ښه خبره ده، چې انسان پر انسان ګران شي.

پاڼه: څنګه کیدای شي، چې، ستا ورور زما د ورور ملګری شي.
زرمینه : ولې نه کیږي، زما ورور ډېر ټولنیز شخص دی. ډېره ښه طبعه لري، له هر چا سره مینه کوي. زه به یې نمبر درکړم، ته یې ورور ته ورکړه. د پاڼې زړه لکه لمر وهلی ګلاب چې خړوب کړې همداسې وغوړیده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرمينې! دا دی ونيسه د ټليفون نمبر يې.
پاڼه: دا دی واخله، زما په ټليفون کې يې وليکه!
ژر ژر يې د پاڼې په ټليفون کې نمبر وواهه.
دا دی، خورې! واخله ټليفون.
پاڼې له زرمينې مننه وکړه.
د پاڼې لپاره د واده شپه همداسې شوه، لکه چې د ژمي په اوږدو شپو کې چې يو رنځور له خپله رنځه کړيږي.

پاڼه: الله خدايه! دا شپه ژر سبا کړې، چې زه سبا ته هغې ځوان ته د خپلې مينې د اظهار په باب ټليفوني پيغام واستوم.
لمر راوختو، پاڼه هم خوشحاله شوه، د واده له کوره د خپلې کورنۍ د غړو سره يو ځای خپل کورته راغله، لا يې بکره له سره نه وه کوزه کړې، کوټې ته ننوته، دستي يې ټليفون راوخيست، پيغام يې وليکه، سلام ښاغليه ! پدې هيله چې د ژوند په ټولو چارو کې بريالی وې، دنګه ښايسته ځواني، د سروې او نښتر قد او قامت فرانسوی سټايل ځومره درسره خوند کوي، الله دې په ځوانۍ برکت کړه!
په درنښت اغلې ز ـ ن
اوکې بټن يې وواهه، پيغام يې واستوه.
څو شيبې وروسته ټنګ، ټنګ، ټنګ پيغام ورسيده.
زلمي سمدستي جيب ته لاس کړ، ټليفون يې راوخېست، کيلي يې خلاصه کړه، پورتنۍ پيغام يې تر پايه ولوست، زړه ته شك ور ولويده، يو ځل يې د جينۍ ګمان پرې وکړ. او بيا يې له ځان سره وويل: کوم ټولګيوال به مې وي، هسې راباندې ملنډې وهي. زلمی همداسې روان شو، پيغام يې مهم ونه باله. د پاڼې په زړه او دماغ کې د زلمي ځواني همداسې تاويږي راتاويږي، ورو له ځان سره لکه مګس وځنيږي، شونډې وخوځوي، هغه پخوانۍ جمله تکرار کړي، ماشاالله دنګه ښايسته ځواني، دا قد او قامت او فرانسوی سټايل، ځومره درسره خوند کوي! د پاڼې په زړه کې د مينې سپرغۍ ورو ورو په ځليدو راتلې، له ځان سره يې فکر وکړ، کيدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، پیغام نه وي، ورته رسیدلی، ځکه ځواب یې رانه کړ، دا ځل یې په شاعرانه مینه خواږه ژبه ورته ولیکل:

زړه د یو چـــــا سره تـــړم ورته پیغـام لیکمه
ګوندې ادا یې کړي یو ځوان ته چې سلام لیکمه
کــــــه یې د میــــنې په تـار زړه را سره وتړلو
نو بیا پرې ویاړم په ورغـــوي به یې نام لیکمه

*** *** ***

اوکې بټن یې کېکاږلو پیغام یې واستوه.
ځوشېبې وروسته ټنګ ، ټنګ ، ټنګ پیغام ورسیده.
زلمي سمدستي کتاب بند کړ، ټلیفون یې راوخېست، پورتني بیتونه یې ولوستل، خوند یې ورکړ، په زړه کې یې شك غزونې وکړې، له ځانه سره یې وویل: یاره، دا مینه ربښتیا نه وي! بیا یې فکر وکړ، څنګه کیدای شي، زه خو هېڅ کومه جینۍ نه پیژنم.
خو زړه نه زړه و، چې پیغام ځواب کړي او کنه، په بې پراو یې د پیغام پاڼه خلاصه کړه او په ځواب کې یې ولیکل.

د ستـــا سلام مې کړ ادا په مینه
خدای قبلوي، هره دعـــا په مینه
که د سپیڅلي یارۍ نیت ولـــري
نشته پروا که که شي فدا پـه مینه

*** *** ***

اوکې بټن یې کېکاږلو، پیغام یې نا اشنا نمبر ته ولېږه.
ځو شیبې وروسته ټنګ × ټنګ × ټنګ پیغام ورسیده.
پاڼې په بیړه منډه کړه، کوټې ته ننوته، ټلیفون یې راوخېست.
پورتني بیتونه یې ولوستل، په شونډو یې موسکا خواره شوه، له ځان سره یې وویل: هر څه چې په پاك زړه او پاك نیت وي، خدای تعالی د هغې انسان سره مرسته کوي، ځو ځلې یې پیغام سر تر پایه ولوست او بیا یې په ځواب کې ولیکل :

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ستا ځواني د پورې غره نښتر ته ورتــه ده
زمونږ د کلي شپــه خو روڼ سحر ته ورته ده
بغير له تا مې ګرانه زنده ګي شوله مشکله
شپه د ښېلتانه د سوځند لمر ته ورته ده
د اوکې بټن يې وواهـــــه پيغام يې ولېږه.

*** *** ***

څو شيبې وروسته ټنګ ټنګ ټنګ پيغام ورسيده.

زلمي ټليفون راوخېست، پورتني بيتونه يې ولوستل او ډېر خوند يې ورکړ، له ځانه سره يې چورت ووهه او ويې ويل: هسې نه په بله بلا واوړو، زمونږ په سيمه کې خو کومه شاعره جينۍ نشته، په خداى چې زه خو دغې پخې شاعرۍ او په تول پوره له مانا ډکو بيتونو حيران کړم، زلمي پوهنتون ته په لار و، له ځان سره يې وويل:
چې ټولګي ته ورسېږم، د همدغه پيغام ځواب به ورته ليکم.

زلمي ټولګيوالو ته سلام ورواچوه، سمدستي په چوکۍ کې کېناست، ټليفون يې راوخېست، لاوړاندې يې په لاره کې يو بيت جوړ کړى و،
نو د سر مطلع يې داسې ورته وليکله:
کــه زړه درسره وتـــړم په تـــار د يارانې
ضرور به قبلومه زنـــدانونــــه زولـــنې
هېڅوك مې پيدا نه کړ وفادار په دې نړۍ
څوځلې تېر ايستلى په وعـــــدو د زمانې
د ستا قـــامت د سروې زه نښتر يمه د غره
غاښونه د ځــــلا کوي په شان د دردانې

*** *** ***

په بېړه يې د ټولګيوالو له ويرې د ټليفون بټن کېکاږله، پيغام يې واستوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شيبې وروسته ټنګ * ټنګ * ټنګ پيغام ورسيد .
د پاڼې زړه لکه د تږي خړوب شوي، ګلاب پاڼه وغوړيده،
ټيليفون يې راوخيست، پيغام يې ولوست.
نو يې له ځانه سره فکر وکړ: ياره پدې شعرونو باندې څه نه کيږي، ترڅو به په کنايو کې ورسره خبرې کوم، بايد په ټيليفون ورسره نېغ په نېغه خبرې وشي، نو هله به مې د زړه براس ووځي، زړه يې په ليتاړو کې ونغاړه، هوډ يې وکړ، چې په ټيليفون کې يې نمبر ډايل کړي، همداسې يې وکړل، څو ثانيې به لا نه وې تېرې شوې، له ځان سره يې فکر وکړ، ښه نو څه به ورسره وايې، بېرته يې په بيړه ټيليفوني اړيکه پرې کړه، هلته د زلمي ټيليفون ته مېسکال ورغی، زلمي سمدستي ټيليفون راوخېست، ګوري، چې هماغه نا اشنا نمبر دی، بېرته يې ټيليفون په جيب کې کېښود او فکر يې وکړ، هسې به اشتهبا شوې وي، که يې له ما سره د خبرو نيت درلودی، ضرور به يې ټيليفون کړی وی.
پاڼې له ځانه سره وويل: راځه دا ځل بيا يو شاعرانه پيغام ورته ولېږه!
خو چې لږ غوندې لوڅ پيغام وي او سپينه خبره پکې شوې وي.
نو داسې يو څو بيتونه يې وليکل :

زه د تا مينه ستـــــا ليدل غواړمه
د عشق په لار درسره تلل غــواړمه
ډېرې خبرې په زړګـــــي کــې لرم
درته يې مخــا مخ ويــل غواړمه
بس بې له تانه مې بل نه خوښيږي
له تانه ځـــان قربانــول غــــواړم

***		***		***

اوکې بټن يې کېکاږلو، پيغام يې ولېږه.
څو شيبې وروسته ټنګ ، ټنګ، پيغام ورسيده.

زلمي جيب ته لاس کړ، ټيليفون يې راوخېست، پورتنی شعر يې ولوست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو یې په زړه کې د مینې سپرغۍ راوټوکیدې، شك یې د یقین په لوري وخوځید.
نو یې دغه بیتونه ولیکل:

مینه ثواب دی، ترې انـــکار ګناه دی
څوك، چې د چا کړي انتظار ګـناه دی
مینـــــه کـــوم درسره پټـــــه ګرانې
پدې وطن کې یې اظهــــــار ګناه دی
*** *** ***

اوکې بټن یې کېکاږله، پیغام یې واستوه.
څو شیبې وروسته ټنګ.......... پیغام ورسیده.
پاڼه په بیړه کوټې ته ننوته، ټلیفون یې له جیب راوخیست، پیغام یې ولوست، موسکۍ شوه، له ځان سره یې وویل: کار وشو اوس ورته ټلیفون کوم، مخامخ خبرې ورسره کوم، دا ځل یې بسم الله وویل، ځه چې څه خدای وکړل!
د زلمي نمبر یې په ټلیفون کې ډایل کړ، زنګ ورغی، زلمي جیب ته لاس کړ، ټلیفون یې سترګو ته ونیوه، ګوري، هماغه نا اشنا نمبر دی، زړه نه زړه و، چې خبرې ورسره وکړي او کنه، خو ویې ویل: یاره پدې شعرونو او مسیجونو باندې نور سره ستړي شوو. ښه ده، چې خبرې ورسره وکړم، د ټلیفون بټن یې کېکاږلو.
سلام :
زلمی: وعلیکم سلام
پاڼه : ښاغلی، زلمیه ! پدې هیله، چې روغ به وې!
زلمی : شکر دی، زه ښه یم، تاسو څنګه یاست ؟
پاڼه : د الله تعالی مهرباني ده، چې پر مونږ یې وکړه، لږ غوندې موسکۍ شوه.
د زلمي زړه په درازه شو، په واقعیت کې یې ومنله، چې جینۍ ده.
پاڼې بیا ورته وویل: ته ښه یې، زلمیه ژوند دې څنګه دی، له درسونو سره ښه یې؟
زلمی : هو، ښه یوو، بس ژوند دی، تیریږي.
پاڼه : یاره ډېر ظالم یې؟
زلمی : ولې؟ ولې؟ خدای مې دې نه کړي، ظالم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاڼه : دا څو میاشتې دې راباندې د مسېجونو له لارې قهر تېر کړ، یو زنګ دې هم راته ونه واهه، چې مخامخ خبرې سره وکړو.
زلمی : نه، ګرانې ظالم مې دې خدای نه کړي، څنګه مې کړی وی، چې دې نا اشنا نمبر سره خبرې وکړم په خدای ماته ډېره مشکله وه.
پاڼه : ماته نه وه، مشکله ما دا دی زړه په لېتاړو کې وتړه، زنګ مې درته وکړ.
زلمی : بس، زه ځان ملامت بولم، تاته دې خدای اجرونه درکړي! هههه!
پاڼه : زه کولی شم، چې تا ووینم.
زلمی هو ولې نه! خو زه یو څو پوښتنې لرم، هیله ده، ځواب یې کړې!
پاڼه : په دواړو سترګو، مهرباني!
زلمی : زما نمبر دې څنګه پیدا کړی، ته څوك يې او څه نومېږې؟
پاڼه : د تا نمبر مې ستا له خور څخه په واده کې اخېستی، هغه وخت چې ته د هغه دوستانو د واده کور ته راننوتې، ستا په څېره مې سترګې ولګیدې، نو مینه مې درسره پیدا شوه پاڼې ټوله تېره شوې کیسه ورته وکړه او په پای کې یې ورته د کورنۍ پته او د ځان په اړه بشپړ معلومات ورکړل.
زلمی : ښه خوشحاله شوم، زه پوی شوم، یوه ورځ مې خور راته ستا په هکله څه خبره کړې وه، اوس رایاده شوې. خو په هغې وخت کې ما پرې غوږ ونه ګره وه، اوس راته پته ولګیده، خوښ شوم، چې په بشپړه مانا مې وپېژندې، ته چې زمونږ سره مینه کوې، زما زړه هم د کاڼي نه دی، زه هم درسره مینه کوم، سپیڅلې مینه خو ثواب لري.
پاڼه : هو! ګرانه! مینه رښتیا ثواب لري، کیدای شي، چې کله کله زما او ستا ملاقات وشي؟
زلمی : هو! ولې نه، دا خو ډېره واړه خبره ده، نور خدمت راته ښایه!
پاڼه : مننه د اوس لپاره دې په خدای سپارم، زه کورنۍ چارې لرم، بیا به بل وخت خبرې کوو، د خدای په امان!
زلمی : سمه ده، په مخه دې ښه، ښه ورځ ولرې!
زلمي، چې کله ټلیفوني اړیکه پرې کړه، په حیرانتیا کې ودرید، دیوال ته یې ډډه ووهله، نو له ځانه سره یې فکر وکړ، څومره ښکلي جملات یې کارول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توا سمه له پوهنتون څخه فارغه شوېده، په خدای د ښایسته خبرو اترو یې ډېر خوند راکړ، که څه هم ژبه یې ډېره خواږه وه، څېره به یې څه ډول وي، کاش ژر مو سره لیدلي وای! په همدې چورت کې پاڅیده، د پوهنتون تر دروازې پورې یې د پاڼې ښایسته خبرې په زړه لکه ملغلرې راوریدې، ټولګي ته ننوت، ټولګیوالو ته یې سلام ورواچوه، ګوښه ځان ته کېناست، ځینو ملګرو پرې غږ وکړ.

زلمیه! پدې ټول کال کې مو دومره پرېشانه نه وې لیدلی، لکه همدا نن چې تغیر معلومېږي، رنګ د بیخي اوښتی دی!

زلمي په ځواب کې ورته وویل: زه د معدې تکلیف لرم، کله کله چې مې د معدې تکلیف زیات شي، نو په دماغو مې بوج راشي، نو سر مې بیا درد کوي، نن له هغې څخه پرېشانه یم، نور څه نشته.

یوه ټولګیوال یې ورته وویل: ښه خدای د شفا درکړي! ما ویل، نوره کومه ستونزه نه وي، درته پېښه شوي!

زلمي ورته وویل: له پوښتنې مومننه، خدای (ج) به مې ښه کړي، دعاګانې کوئ!

د زلمي په زړه او دماغ کې د پاڼې د مینې او عشق ژرندې په چورلیدو وې، د نن ورځې په درس باندې هېڅ ونه پوهید، ټوله ورځ یې د پاڼې د نه لیدلې ښکلا تصویرونه په بېلابېلو ډولونو سره د خیالي انځوګر په مرسته جوړول، ډېر یې د لیدلو ارماني و، له ځانه سره به یې وویل: خدایه! کله به مو ملاقات کیږي!

همدغو چورتونو پسې اخېستی و. د پاڼې په ذهن کې هم د زلمي دنګه ښایسته ځواني په څپو وه، د کور په هر دیوال او هرلوښي کې به د زلمۍ ځواني ورته ښکاریده، کله به، چې د کور له چارو فارغه شوه، نو بیا یې زلمي ته ټلیفون کوه او یا به یې د مینې او ښکلا ډك پیغام ورته استوه، د زلمي د عشق سمندر ورو ورو په مستۍ راتلو، د ملاقات لپاره یې ډېر تلوار و.

یوه ورځ همداسې راغله، چې له پاڼې سره یې ښوونځي ته د تلو په وخت کې په داسې مهال کې ولیدل، چې نورې همزولې هم ورسره وې، په تور کمیسونو کې له ورایه داسې ښکاریدې، لکه تورې بلبلې، چې د ګلونو په سیل وتلې وي، پاڼې د نورو نجونو په څېر په مخ تورڅادر راخور کړی و، د زلمي سره د ټلیفون په لیکه وه او د ځان د پېژندګلوۍ په اړه یې معلومات ورکول، کله چې د زلمي خواته نجونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نږدې شوې، پاڼې لږغوندې څادر له مخ لېرې کړ، زلمي ته یې وویل: همدغه یم، چې په څادرکې نیم کښ درګورم، زلمي ورته وویل:
ومې لیدې، ماشاالله ویاړ پدې ځوانۍ او تورو ګورګورو سترګو، پدې خو دې په خدای د مسلمان لورې زما د زړه ستنې ولړزولې، زلمي ناڅاپه یو سوړ اسویلی وکیښ، بې واکه یې وویل:
خدایه، تا هم عجیبې زوروري ښکلاوې پیدا کړې، چې د انسانانو زړونه د مقناطیس په شان له ځانه سره کاږي.
ټلیفون یې له لاس ولوید اړیکه یې پرې شوه، کله یې چې ټلیفون راوخېست، نو د قبلې په لور یې سترګې واړولې، ګوري، چې پاڼه له نورو همزولو سره د کور په لوري راهي ده، خو پاڼه په ټولو کې دنګه او په منظمو قدمونو چابکه د نجونو سرته روانه وه، داسې ښکاریده، لکه د تورو زاڼو د کتار امیره چې وي، زلمی له ځان سره په فکرونو خیالونو کې ډوب روان شو، حالات یې ورځ په ورځ په خرابیدو شول، د عشق سپرغۍ یې په سینه کې د مینې تونددباد لاهم بلې کړې، بالاخېره دغو سپرغیو د غم لمبې وکړې، په زړه او وجود کې یې په خواریدو شوې، د پوهنتون له درسونو سره یې علاقه کمه شوه، ډېر وخت یې په غیرحاضرۍ پیل وکړ، د پاڼې سره یې زړه د مینې په تار وتړه، د دوی ترمنځ د عشق او مینې سلسله پسې وغځیده، مخامخ لیده کاته، ټلیفوني خبرو یې دوام پیدا کړ، هره ورځ به یې د پاڼې د دیدن شیبې شمارلې، زلمی د وخت په تېریدو سره د پاڼې په مینه کې دې حد ته ورسید، چې د زړه درد د کراریدو د غمونو او پرېشانیو د کمیدو له امله یې د کلیوالو ځوانانو سره هغه د چا په خبره مازدیګر مهال د چرسو سپګرټي په وهلو هم پیل وکړ.
په همدې به یې د پاڼې غم مشعولوه. پاڼه هم د زلمي په غم داسې زېړه شوه، لکه خزان وهلې د ګل پاڼه. کله کله به یې مور ورته ویل: پاڼې شونډې دې وچې، رنګ دې زېړ غوندې شو، جینۍ ناروغه یې، که بله څه خبره ده، څه ستونزه درته پېښه شوېده؟ که، چېرې ناروغه وې، پلار ته به د ووایم، چې ډاکټر ته دې بوځي؟ ګنې هسې عبس چورتونه مه وهه!
پاڼه : نه مورې! ناروغه نه یم، هسې داسې ښکارم، څه ستونزه نشته، خامخا انسان دی، کله کله یې رنګ تغیر کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور د پاڼې په زړه کې د عشق او مينې اور په غوړسکو غوړسکو بليدو، هره شېبه يې د زلمي څېره په ذهن کې په تاويدو وه، پرته له زلمي ورته کور او کلی سور اور ګرځيدلی و. زلمی به وخت نا وخت پوهنتون ته ورتلو، خو د کليوالو ځوانانو سره يې ناسته پاسته ډېره شوې وه، پدې خاطر چې هغوی سره به يې نېشې او تماشې کولې په همدې به يې غمونه غلتول. زلمی نور په عشق کې د جنون تر سرحده رسيدلی و. کور، کلی او پوهنتون هر څه ورته پردي وو، يوائې يې د پاڼې سره د ژوند هره شيبه تړلې وه. پاڼې هم د ژوند هره شېبه د بېلتانه د ازغو په بستر تېره وله.
د پاڼې په زړه او وجود ورځ تربلې د عشق تبه په زياتيدو شوه، پلار او مور يې پرې شکمن شول، چې د لور يې ورځې تر بلې حالات خرابيږي.
نو مور او پلار به يې ويل: کيدای شي، خپل راتلونکي ته زړه خوري، نو ښه به وي، چې د نمزادۍ غم يې وکړو، همداسې يې وکړل، پرته له دې، چې د پاڼې سره سلا وکړي يوه دوست ته يې واده کړه، کله چې پاڼه په خپله واده توب خبره شوه، بې واکه يې چيغې کړې، خپل مخ يې په دواړو لاسونو وواهه، په زړه يې لا هم د غم لېوانو پنجې ښخې کړې، له ځانه سره يې وويل: دا انصاف دی! دا څه وشول، خدايه دا دې پښتنو بدبختي ده!
هلته زلمی د پاڼې په واده خبر شو، لا يې هم د جنون څپو وجود ولړزاوه.
د پاڼې په زړه د زلمي د عشق او مينې له امله د غم خپسې ناستې وې. زلمی د وخت په تېريدو سره دې حال ته ورسيده، چې د کليوالو نشه يانو او لاره وهونکو سره يې مخه شوه، پوهنتون ترې پاتې شو.
د پاڼې غم په سر واخېست، په هر ډول تولنيزو فسادونو کې ښکېل شو. کله کله به يې د پاڼې ځواني سترګو ته ودريده، نو د واده خبره به ورياد شوه، له ځانه سره به يې ويل: هېڅ امکان نلري، چې د پاڼې ډولۍ پورته شي.
هلته به دا کار کيږي، چې په ما تورې خاورې امبارشي، که، چېرې مې ډېره بې وسي شي، نو حتمي به ځان وژنه کوم، زلمی پدې چورتونو کې ډوب او سرګردان ګرځيده، د شپې او ورځې به د وسله والو غلو سره د لويو لارو پرسر ولاړ و او مسافر به يې شوکول. يوه شپه يې په يوه وسله واله غلا کې له ملګرو سره يو ځای دوه مسافر هغه مهال ووژل، چې د پيسو د نه ورکولو له امله يې ورسره شخړه راغله، له

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېښې وروسته سمدستي امنيتي څواکونه سيمې ته ورسيدل. دوی د پېښې سيمه لا نه وه، خوشي کړې، چې د امنيتي څواکونو تر محاصرې لاندې راغلل. زلمی او نور ملګري يې ونيول شول، په بند کې د څه وخت له تېريدو وروسته زلمي په يوه ورځ دوه مرګوني زېري ترلاسه کړل، يوې خوا پرې د پانې د ډولۍ د پورته کولو غږ وشو او له بلې خوا د بې وزله مسافرو د وژنې په قضيه کې ورته د محکمې له لوري د اعدام سزا واورول شوه. نو زلمي د زندان ديوال ته ډډه ووهله، له ځان سره يې په تت غږ دغه پښتني لنډۍ زمزمه کړه!
که غم له غمه شرميدلی
په ما به نه راتلی جوړه جوړه غمونه

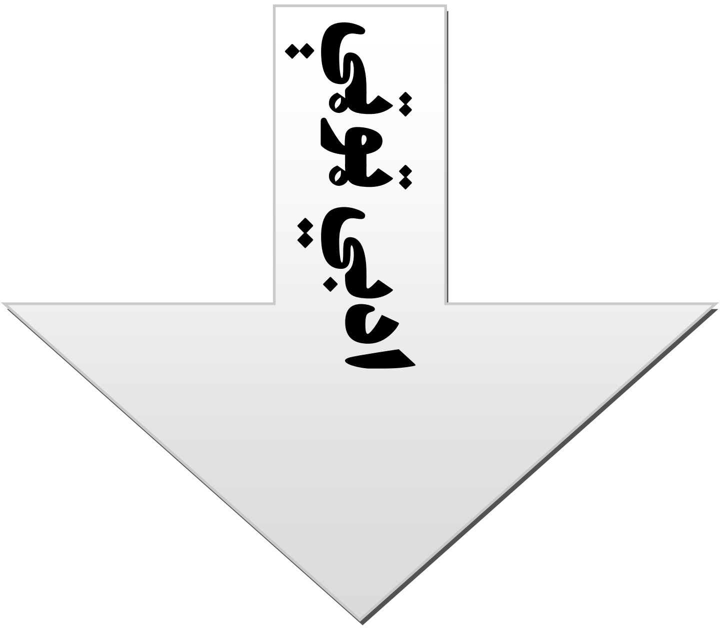

(c) ketabton.com: The Digital Library

د (روحاني) په وير کې

هر مازديګر به چې کله له خپلې دندې څخه کورته راغلم، نو د معمول په څېر به مې غوښتل، چې د باندې په شنه جوس کې چکر ووهم، ترڅولږ مې روح او دماغو ته تسکين پيداشي، ځکه ټوله ورځ پدې اخته وو، چې په دې غم لړلي پېښنه کې څومره د سر او مال زيانونه او په هغه کې څومره... بس همدا ويرونه دي، مونږ هڅه کوو، چې د خپلې رسنۍ د خپراوي لپاره ريښتوني مؤثق او په توازن ولاړ خبرونه پيدا کړو، دغه ورځ ډېر ناوخت ؤ، ماښام مخ په خوريدو و، تياره غوندې وه، شفق د غرونو په څوکو کې نه ترسترګو کيده، خپله لمنه يې د شپې له شره ټوله کړې وه، خو بيا مې هم د عادت له مخې تلوسه وه، چې له کوره ژر ووځم، د کورڅخه د وتلو پرمهال مې له جيب څخه راډيولرونکی ټليفون راوخېست، غوږګۍ مې ورواچوله، بې بې سي راډيو مې ونيوله، اورم، چې خپلواك ساپې په ژړغوني اواز سره دا خبرپيل کړ:

(بې بې سي په ډيرې خواشينۍ سره د خپل خبريال عبدالصمد روحاني د وژنې خبرخپره وي، چې ... په دې وخت کې عجيبه حالت راباندې راغی او ټليفون مې له لاس ولويد، يو سوړاسوېلی مې له خولې وکېښ، له ځان سره لکه ملنګ ليونی ودريدم اوفکر مې وکړ، ظالمانو داسې څوك کوي !؟ اخېر دغه ځوانيمرګ څه کړي وو. يوازې مو پدې وواژه، چې له حقيقتونو يې پرده پورته کوله اويا يې د کړيدلي ولس غږ تر نړۍ رسوه، تاسو زما خبره واورئ ! که په دې مو وژلی وي، چې حقيقت بايد روښانه نه شي په ياد ولرئ، چې ستاسو بدې کړنې به ټولې نړۍ ته روښانه کيږي او د روحاني روحانيت به لا نورې غزونې وکړي. د حقيقتونو او واقعيتونو د بربنډولو لړۍ به دوام پيدا کړي.

او تاسې د عظيم جنايت سرته رسوونکي به د نړۍ د هر وګړي په وړاندې شرخوټوونکي، بشر وژونکي او رټلي څيرې وپېژندل شئ.

او بيا به مو د خدای (ج) د ځمکې پرمخ د استوګنې ځای نه وي او ټوله بشري ټولنه به ستاسو د ورکيدو او له منځه وړو هڅې پيل کړي. ځکه تاسو د حقيقت او انسانيت دښمنان ياست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځئ، د وينو پرځای خولې توی کړو

پورتنی عنوان د یوه سپین روبي د خولې خبره ده، چې په یوه پراخه ناسته کې یې د سیمې خلکو ته د خپلې وینا پرمهال کړې وه، هغه مهال چې ما دا خبره واوریده، پرما یې ډېره ژوره اغېزه وکړه او د فکر په ټال پورې تړلو تنابونو ته مې ماشومانه لاسونه ورواچول او زنګیدل مې پیل کړل، زما د عمر سره سم د همزولي جنګ بېلابېلې صحنې مې سترګو ته ودریدې.
د خپل هېواد په کنډکپرو مې زړه وسوزیده، خپل مظلوم ولس ته مې په سترګو کې غټې غټې رڼې اوښکې په څپو شوې او د ګریوانه په لوري لکه سپین ورکي په ټوپونو شوې.
هماغه شېبه د پیاوړي شاعر پیرمحمد (کاروان) د غزل دغه بیت رایاد شو:
د غم لېوانو مې د زړه په ورشو برید کړی دی
د اوښــکو وري د بڼو شپول ته په ترپکو راځي
کله مې چې دغه بیت له ځانه سره په ډېره تټه توګه د شونډو په سرونو زمزمه کوه، په فکر کې مې ګڼ شمېر د ویر او ماتم انځورونه یو په بل پسې لکه د تلویزیون په پرده تېریدل، زه له خپله ځانه وتی وم، د خپل وجود یوغړی مې هم په اختیارکې نه ؤ، څو لسیزې شاته ولاړم، د خپل همزولي جنګ د زوکړې ورځ مې رایاده کړه، بالاخېره خپلې خاورې او ولس ته لاس په دعا شوم: (خدای (ج) دې نور مونږ د جنګ له تورې او وژونکې بلا خلاص کړي! خدایه ! ته د جنګ لړۍ هغه چاته وروغځوې، چې پرمونږ یې لورولې ده.
له دعا وروسته مې د عقل او شعور پرهغو خاوندانو غږ وکړ، چې دا مهال یې لاهم د وژونکي او تورمخي جنګ لمنه نیولې، غواړي، چې خپل غولی په بارودو، مردکیو لا نورهم ویجاړکړي، غواړي، چې خپل سکه ورونه ووژني، غواړي، چې خپل بچیان یتیمان کړي، غواړي، چې خپله خور بوره اومور کونډه کړي. دوی ته مې د هغه سپین روبي خبره د فکرکولو په بهیر کې ورمخې ته کړه، ورته ومې ویل:
(راځئ، نور د وینو پرځای خولې توی کړو!). ځکه د وینې تویېدل له ویر او بربادیو پرته مونږ ته نورڅه نه راکوي، د خولو تویول مونږ او تاسو ته نیکمرغي اوهوساینه رابښي، راځئ، نور توبه کړو! د ښه ژوند د تېریدو لپاره یوه نوې لاره غوره کړو، کومه، چې د سولې، ورورۍ او تلپاتې خوښۍ سبب کیږي. په دې خاوره او ولس زړه وسوزو، د مینې او خواخوږۍ په دستمالونو د یتیمانو اوښکې ورپاکې کړو، د خپل هېواد وران بنسټونه ورغوو او په پرهر او ژوبلو زوړونو د ټکور پټۍ ولګوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختریزه ډالۍ

هغې سره په لاس کې یو شین غوندې ټوکر و. په ګړندیو ګامونو روان و. ناڅاپه په لاره کې وربانديې د ګاونډي زوی پیښ شو، له روغبړ وروسته یې ترې وپوښتل: ګرانه! څنګه داسې ساه نیولی او چابك روان یې، خیر خوبه وي؟ تورجان ورته وویل:

هو خیرت دی، هغې پورې خړې دښتې ته ځم، هلته څه کارلرم. ایمل ورته وویل: عجیب سړی یې، دا د اختر شپې او ورځې وګوره، زمونږ او ستا په څېر ماشومان د ځان او نورو ملګرو او د کورنۍ د غړو لپاره بېلا بېلې تخفې او توکي اخلي، تا یوازې شین ټوکر په لاس کې اخیستی، د خړې دښتې په لور روان یې، تورجان چې کله دا خبرې واوریدې، څو شیبې یې د ده د خبرو په غبرګون کې د ده په ټټر کې سترګې خښې کړې او وروسته یې یو سوړ اسویلی وکیښ، ایمل ته یې سترګې ور پورته کړې او ورته ویې ویل:

اوس به رښتیا درته ووایم، مور مې په ښارکې هګۍ پلورلې وې او هغه څو روپۍ یې چې د تورکتان ټیکري په پیځکه پورې تړلې وې، ماته یې راکړې او راته ویې ویل: زویه ! دغه پیسې واخله، په ښار کې یو متر شین رنګه غوندې ټوکر پرې واخله، همداسې مې وکړل، کله مې چې کورته راوړ، مور مې تیار په ستن کې تار اچولی و او په چاودو ګوتو کې یې ستن ونیوله او له لږ ځنډ وروسته یې ترې جنډا جوړه کړه او راته ویې ویل:

چې دا اختریزه ډالۍ به د خپل پلار قبر ته یوسې او پر لکړه به یې ور وتومبې اوس دا دی، د خپل پلار د قبر په لوري ځم، پر مزار یې د ولاړو لکړو څخه زړې شیرې ویرې لېتاړې لېرې کوم او پرځای یې دغه نوې جنډا ورټومبم، ځکه د اختر په شپه او ورځ کې زما په څېر ډېر ماشومان د تېرو څو لسیزو راهیسې ترننه پورې په هر وړوکي او لوی اختر کې د خپلو پلرونو پرنویو قبرونو باندې پرلکړو جنډې ورټومبي.

خو زه نه پوهېږم، ترکومه به د ویر، ماتم او د وژنې دغه سلسله روانه وي او ترڅو پورې به زمونږ همزولي ماشومان په اخترونو کې د خپلو پلرونو قبرونو ته اختریزې ډالۍ ور وړې. ایمل له دې خبرو سره په سترګو کې رڼې اوښکې په څپو شوې، همداسې ترې روان شو. تورجان هم د خپل پلار د قبر په لوري ګړندي ګامونه واخېستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګرې سترګې

ته هم عجیبه ښکلا یې، کله له غوسې څخه تکه سره شې او کله بیا کټ کټ په خندا شې، ستا فطرت بل شان دی. له نورو فطرتونو سره بالا ډېر فرق لري، ته د لوړ ذوق څښتنه یې، تاته په دې ماحول کې هره ښکلا د خپل غرور له وجې بدرنګه ښکاري، تا په هیڅا سترګې نه خوارېږي، تا ډېر زوړونه لیلام کړل او ځینې دې د خپل مغرور حسن د تعظیم او اطاعت په خاطر دومره سخت وتراشل، چې د ویښته په څېر دې نري کړل او د عمر تر وروستۍ شیبې پورې به ستا په پلوۍ ولاړ وي. اوس ته ووایه! اې سترې او نازولې ښکلا! زما د زړه غمی دې په خپلو زرګرو سترګو غلا کړی او غواړې، چې د نورو زړونو په څېر زما زړه هم وتراشې او د تل لپاره یې د ځان غلام کړې.

زه د خپل غلا شوي زړه په موندلو پسې په دې ویړ او لوی بیابان کې سر یم او هڅه کوم، چې پیدا یې کړم، ته د مهربانۍ له مخې راته په لمرینو وړانګو هغه لاره په غشو ووله، چې ستا تر دار درغلې ده. ته زما دا ویرلړلی حالت نه وینې؟

لکه د خزان ترخو سیلیو ځپلی بلبل چې پر ستونې یې د غم خپسه ناسته وي او پټ په سینه کې د ګلو سندرې بولې؛ خو ګوره له دغې حالت څخه به ضرور وځم. وخت به راشي، بیا به د سندرمار بلبل په څېر په خواږه ژبه ویاند شم، د درد او له حکمته ډکه ژبه خدای راکړې، بیا به وکولای شم، چې ستا له ناکردو نه ټوله زمانه خبره کړم، خو چې پام دې وي لړه پښه نیولې شه! دا د حکمته ډك شعر واوره!

زما د زړه غمی، دې غلا کړ، په دا دوو سترګو زرګرو
هسې نه چې یې وپـــلورې، د چـــړو په ســـــوداګرو
ستا د غـــم ړلۍ وریږي، پاڼې توی شوې د ګورګورو
زه به زړه ټکـــورومه، په ټپـــــو او په سنـــــــــدرو
لړ د شـــونډو خیرات ورکـــړه، خیــر شي په مـــسافرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

انځوریزې نښې

ژوند تېریدونکی دی، ډېر ارمانجن زوړونه د خاورو تل ته ولویدل، په ډېرو سپیڅلو ارمانونو خاورې دلۍ شوې، زه چې کله سهار وختي د خپل معبود عبادت کوم، زمونږ د کلي ترخنګ په هدیره کې پرقبرونو ولاړو لکړو ته مې ډیر ځلې ورپام وي، سپین او سره ټوکران په ویرجنو اوښکو لړلي دستمالونه پاسنی شمال ورو ورو رپوي. خو په ځینو لکړو پورې ټومبلي ټوکران او هغه زرین ګلدار دستمالونه چې پرهر وژلو معشوقو د خپلو میینو د قبرونو پرلکړو ټومبلي، د باد او باران له امله څېرې او لېتاړې لېتاړې ښکاري. زما په اند په دغو قبرونو به هرو مرو څو لسیزې اوښتې وي.

زه د خپل خیال پلوه په درشل کې، د پورتني نظر لید څخه په الهام اخیستنې سره هره ورځ د بېلابېلو تصویرونو شاهد وم، فکرکوم، چې یو وخت به مونږهم دغې حالت ته ورسیږو. په دې تنګه نړۍ کې به د تل لپاره دمه جوړه کړو. خو یوه خبره چې ما ډېر زوروي، هغه دا ده، زما د زوکړې سره سم یو بریالي انځورګر په خپلو مهینو ګوتو زما د زړه په مخامخ دیوال په لوړ هنر سره یو ښکلی حیرانوونکی انځور کښلی، چې تل یې ماته په ژوند کې مینه، حوصله ډاډګېرنه او داسې څه راکړي، چې زما د ژوند د خوشحالۍ سبب شوي. هو! زه په دې نه ویریږم، چې زما د وجود هر غړی به خاورې شي، وېره او د زړه درد په دې راسره مل دی، چې هغه زما همزولی انځور به هم وران شي. زه د ژوند په هر وزګار پړاو کې هره شېبه د محبوب لپاره په سجده یم او د ده مینه مې په رګ رګ کې د وینې په شان په څپو ده.

زه له محبوب سره خپله اسلامي، انساني خواخوږي څرګنده وم او ژمنه کوم، چې ترخپله وسه پورې به انځوریزې نښې د هغې راتلونکي ورځې پورې وساتم، چې خلک ورته سخته ویروونکې ورځ وایي،خو زه نه پوهیږم، چې زما محبوب به خپل سپیڅلی مسولیت ادا کړي!؟ زما د قبر په ولاړو لکړو به ګلدار دستمالونه، رنګین ټوکران ځوړند کړي !؟ دا هغه پوښتنې دي، چې یوائې یوائې دی ورته ځواب ویلی شي او بس.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(لته!!!)

ته د مدنیت په مانا نه پوهیږې، ته په یوه داسې ویرونکي محل کې اوسیږې، چې هلته ډېر کم انسانان د مجبورۍ ورځې استوګنه کوي. تاته ژوند ارزښت نه لري. کاش، ته د خوارۍ ژوندانه له بېلابېلو نعمتونو خبر او په ارزښتونو يې په سمه توګه پوهیدلی وای!

کاش! تا زما سره د یو څو شیبو پورې د مینې او انساني خواخوږۍ په تغرناسته کړې وای! ترڅو ما درته د مینې وروری او د متمدن ژوند اړخونه روښانه کړي وای! تاته مې د زړه سره ترلې څو هغه سندریزې ټپې زمزمه کړې وای، چې دا مهال پرې پښتنی تاریخ ځلیدونکی ښکاري او پښتانه زلمي ترې د سنګرونو په ګرمولو کې کار اخلي او پېغلې ترې د شجاعت او اتلوالۍ زده کړه کوي.

ته د خپل ټاټوبي د هغه ویاړمنو مانوي هستیو عبرت واخله، چې دا مهال د نړۍ مشهور نوابغ اوکارپوهان د دوی فکري اوعقلي تخلیق څخه استفاده کوي. ته که هر څو پدې خور شوي تورتم کې اوسېږې، بې لدې چې د جهالت نړۍ به پر تا اباده وي، نورهېڅ ګټه پرته له شره چا ته نه شي رسولی.

خو زه تاته یوه وروستۍ مشوره درکوم، هغه خبرې او فکر له مغزو لرې کړه، کوم چې د ټولې نړۍ انسانانو ته ترې شر رسیږي او د بدبختیو په سیند لاهو کیږي، ته د یو ه نوي فکر او نوي لارې په لټه کې شه، د خپلو پلرونو او نیکونو تګ لوری تعقیب کړه. ترڅو موجوده نړۍ تاته د سوال او همکارۍ لاس دراوږد کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومتوب

هره شپه به چې پر کټ څملاستم، سترګې به مې پټې کړې، غوښتل به مې، چې ویده شم، خو که هرڅو به په کټ کې لټ په لټ واوښتم، بیا هم خوب نه راته، سترګې به مې کله پټولې او کله به مې غړولې، ځکه چې خوب رانه لکه یاغي اس له قبضې وتی و، کله به مې چې هیله نېوله شوه، نو شینکي اسمان ته به مې ځیر ځیر وکتل، سپوږمۍ به مې په سر ولاړ وه، سپین ستوري به ترې چاپېره وو، بس په همدې ننداره کې مشغول وم، سپوږمۍ خپله وړانګینه موسکا د نوي پېغلتوب په جامه کې د ستورو په زرینو لمنو شیندله، بیابه مې چې ستورو ته وکتل، هغوی هم د خوږلن لطافت سره سم په خپله مهینه جلوه پېغله سپوږمۍ لمانځله، ځکه چې دوی پرسپوږمۍ مین وو. خو داسې مین، چې ترخپله وسه پورې یې د خپلې سپیځلې مینې سپیناوی دومره په لوړه کچه کوه، چې توا د سپوږمۍ په لمن اورلګیدلی دی. له نازه ډکه نڅا یې کوله، په مسلسله توګه یو په بل پسې روان وو، سپوږمۍ کته مته زموږ د کلي د ناوې په څیر چې په مستانه پېغلتوب کې له ډیرغرور نه غریو نیولې ناسته وي، پېغلې او پېغلوټې ترې چاپېره اتڼ کوي او لپې لپې پرې د شکرانې خواږه اچوي، دا دي د ماشومتوب تېرې خاطرې مې په زړه کې په پرلاپسې ډول د ویر ساندې زیږوي. خو افسوس اوس ما د ژوند یو بل پړاو پیل کړی دی. که هرڅو ګوډیانې لوبوم او د شګو کوټنې جوړوم، که د شنه اسمان پېغله سپوږمۍ ناوې بولم، که ستوري راته هرڅو د نورځنې غورځوي، خو د کلي ماشومان مې خپل همزولی نه بولي، په خپل کتار کې مې نه پریږدي او په لوبو کې د ګډون حق نه راکوي. خو ارمان ارمان دی، چې بېرته په طبیعي ډول یو ځل بیا ماشوم شوی وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نورشاه نوراني پېژندګلوي

ښاغلی نورشاه نوراني د خوست ولایت د اسمعیل خېلو او مندوزیو ولسوالۍ د حیدرخېلو د قوم د ترخېلو په کلي کې د مرحوم خدای بښلي زاهدشاه په درانه او دیندراه کورنۍ کې په ۱۳۵۷هـ ل کال کې نړۍ ته سترګې پرانېستې، نوراني لومړنۍ زده کړې د ګاونډي هیواد پاکستان د میرانشاه په تبۍ کېمپ کې د مهاجرینو نړیوالې کمېشنرۍ په ښوونځي کې ترسره کړې له هغې وروسته یې منځنۍ زده کړې د میرانشاه د ډنډو په سیمه کې په الفتح لیسې کې ترسره کړې. په هېواد کې د مجاهدینو د اسلامي انقلاب له بریالیتوب وروسته په ۱۳۷۲ هـ ل کې خپل ټاټوبي ته راستون شو. د کورنیو بوختیاوو او د خوارۍ او مزدورۍ له امله یې د زده کړو بهیر یو څه ټاکنی شو. له څه مودې وروسته یې د حیدرخېلو محمد صدیق روهي ښوونځۍ ولوست او د دوولسم ټولګي څخه په ۱۳۸۲ کال کې بریالی شو. د ژورنالېستیکو او فرهنګي بوختیاوو ترڅنګ یې هڅه کوله، چې لاهم لوړو زده کړو ته لاره بیا مومي، هغه چې په ۱۳۸۵کال کې د عبدالله خان تڼي عالی دارالمعلمین په ادبیاتو پوهنځي کې شامل او په ۱۳۸۸ کال کې په ښه درجه ترې بریالی شو. ښاغلي نوراني لا هم د خپل نیمګړي ارمان د بشپړېدو په حال کې و، چې په ۱۳۹۲ کال کې یې د شیخ زاید پوهنتون د پښتو ادبیاتو د شپې پوهنځی ته ازموینه ورکړه، چې په ۱۳۹۵ کال کې ترې فارغ شو.

ښاغلي نوراني د کمپیوټر او انګلیسی په برخه کې هم لنډمهالي کورسونه لوستي. او د دې ترڅنګ یې د ژورنالېزم په برخه کې اوږدمهالي او لنډمهالي روزنیز کورسونه لوستلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نوراني هنري، ادبي ژوند او هڅې

ښاغلي نوراني د هجرت په دیار کې له شعرلوستولو سره مینه لرله، کله کله به یې د سهار له مخې په ښوونځي کې له خپلو ټولګیوالو سره یو ځای په اسمبلۍ کې ترانې زمزمه کولې له ماشومتوب یې د شعر ویلو سره مینه لرله. په هېواد کې د مجاهدینو د اسلامي انقلاب له بریالیتوب وروسته له خپلې کورنۍ سره یو ځای خپل پلارني ټاټوبي ته راستون شو.

دا مهال چې یو څه زلمکی غوندې شو، نو د شعرونو په لیکلو او لوستلو یې پیل وکړ، د خوست د بېلا بېلو سیمو تنکیو ځوانانو شاعرانو سره یې پیژندګلوي پیدا شوه وخت ناوخت به یې د شاعرانو ملګرو سره ادبي بنډارونه جوړول، نو په ۱۳۷۶ کال کې د دوی شاعران ملګري پدې وتوانیدل، چې د استقلال ادبي ټولنې په نوم یو ادبي نهاد رامنځ ته کړي، ښاغلی نوراني د دغه ټولنې د موسسینو له ډلې شمیرل کیږي.

دا مهال د ښاغلي نوراني فعالیتونه ورځ تر بلې مخ په ډیریدو و په سیمه او هیواد کې یې په بېلا بېلو ادبي غونډو او محفلونو کې برخه اخیستې، لیکنې او شعرونه یې د کوزې پښتونخواه پیښور، مرکز کابل او نورو ولایتونو کې د خپریدونکو ورځپاڼو او مجلو څخه نشریدل، چې د بېلګې توګه په هېواد، انیس، شریعت، سهار او وحدت ورځپاڼې، سپوږمی، هیله، تعاون، وطن، کندهار او ښکلا مجلې یادولی شو.

نوراني په خوست کې د هیلې مجلې استازی او د خوست مجلې سره راپورټر په توګه کار کوه، د ادبي بنډارونو او ناستو پاستو او مطالعې سره د نوراني شعر په تخنیکي او معنوي لحاظ ورځې تر بلې د ځومره والي او ځرنګوالي له پلوه مخ په ښه کیدو و، داسې وخت را ورسیده، چې نوراني د ښه شعر د لیکلو له امله په خوست کې د ځوان سرلاري شاعر په توګه شهرت ترلاسه کړ، هغه مهال استاد محمد اسماعیل یون، استاد عبدالغفور لیوال، استاد لال پاچا ازمون او استاد امیرجان احمدزي د ده پر شعریت په رسنیو او مجلو کې لیکنې او ویناوې خپرې کړې، دی یې د خوست ځوان فرهنګي کهول د سرلاري شاعر په توګه معرفي کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلي نوراني ۱۳۷۷ کال په اوږدو کې د استقلال ادبي ټولنې مرستيال وټاکل شو. د نورو ملګرو سره يې يو ځای هڅه وکړه، چې د خوستيو ځوانو شاعرانو ګډه شعري ټولګه چاپ کړي، نو يې د (د سندرو اربکې) په نوم ګډه شعري ټولګه د چاپ په ګاڼه وپسلله، له هغې وروسته د (خوستيو ژړيو نارې دي) په نوم ګډ شعري جونګ هم چاپ شو.

هغه مهال د ښاغلي نوراني شعرونو په لره او بره پښتونخواه کې زيات شهرت ترلاسه کړ. په هره ادبي ناسته محفل کې به د شعر ويلو پرمهال د خلکو له زيات تشويق او ولولو سره مخ کيدلو د ده د شعر مهمه ځانګړنه دا ده، چې نوراني شعر په ساده او روان انداز کې ليکي، خو نوي کليوالي تصويرونه او اصطلاح ګانې پکې زياتې کاروي. همدا دليل دی.، چې شعرونه يې له نوښته ډك دي او زيات مينه وال لري. په شعر کې يې مينه ارمان عاطفه او ټولنيز دردونه خوندي دي. د ټولنې ټولو ناخوالو او ستونزو ته يې اشاره کړېده.

د نوراني د شعرونو شمېر ۳۰۰۰ زرو ته رسيږي په ۱۳۷۲ کال کې يې د شعرونو، لنډوکيسو، ادبي ټوټو، ادبي ليکنو او د زلميو شاعرانو پرکتابونو د سريزو په ليکلو پيل کړی. په ۱۳۸۸ هجري لمريز کال کې يې (تا خو ويل، چې زه به ننبه درکړم) تردې نامه لاندې يوه شعري ټولګه حيدرخېل ادبي بهير ۱۵۰۰ټوکو په شمير خپره کړېده. نوراني دا مهال دوه ناچاپ شوي اثار لري، چې له (له بېله تر سياسته)، د شعرونو نا چاپ ټولګه او درېيم يې هم همدغه اثر(په لپه کې سپرغۍ) چې اوس مو په لاس کې دی. د نوراني د شعرونو د ليکلو ترڅنګ يو شمير ادبي ټوټې، لنډې کيسې، سياسي او ټولنيزې ليکنې په چاپي رسنيو کې هم خپرې شوېدي. د نوراني چاپ شوی کتاب د خوست ښار په کتاب پلورنځيو کې نه موندل کيږي. مينه وال يې لاهم هيله لري، چې د بيا ځل لپاره چاپ شي او د دوی ترګوتو ور ورسيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نوراني ژورنالېستيک ژوند او کړنې

د طالبانو د واکمنۍ د راپرځيدو وروسته نوراني د يوې خپلواکې مجلې [سمون] په نوم مرستيال شو. په ۱۳۸۱ کال کې د خوست ولايت په اطلاعاتو او فرهنګ رياست کې د باختر اژانس مديريت اړوند په خدمتي ډول د خبريال په توګه په فعاليت پيل وکړ. په ۱۳۸۳ کال کې يې د خوست مجلې د مرستيال په توګه رسمي دنده واخېسته، چې د مجلې پر چارو سربېره به يې د باختر اژانس مسول په صفت هم دنده ترسره کوله، له دوه کلن څنډ وروسته يې د باختراژانس په پوست کې رسمي منظوري واخېسته او پدې موقعه يې د افغانستان ملي راډيو تلويزيون سره هم له خوست څخه د خبريال او د خپلواکې اوونيزې (سباوون زيري) په نوم د هغې سره د مهتمم په توګه دندې پرمخ وړې، په ۱۳۸۴ هجري لمريز کال کې خوست تلويزيون تازه په نشراتو پيل وکړ، ښاغلي نوراني د خپلې وړتيا او ځيرکتيا له مخې خوست تلويزيون ته د کارکولو لپاره ورمعرفي شو، چې درې کاله د خبري څانګې مشري يې په غاړه واخيسته، له هغې وروسته په تلويزيون کې د ادبي اوسياسي خپرونو مسول شو د۱۳۹۱ کال پورې يې د خبري سروېس وياند، خبريال او پروډيوسر په توګه دندې پرمخ وړې دي. ښاغلي نوراني د ځواني انرژۍ او وړتيا له مخې د يادو دندو ترڅنګ په ۱۳۸۶ کال کې د چين نړيوال خبري اژانس شينهوا په ۱۳۸۷ کال کې د الجزيزې تلويزيون د انګليسي څانګې سره د جنوب ختيځو ولايتونو لپاره د خبريال په توګه دندې ترسره کړيدي.، چې څلور کاله يې يادې دندې پرمخ وړې دي. همداراز يې د اروپايي فوټو ايجنسۍ سره د فوټوګرافر او د تمدن تلويزيون سره د خبريال په توګه د جنوب ختيځو ولايتونو څخه د رپوټ ورکولو په برخه کې د خبريال په توګه دوامداره همکاري کړېده، ښاغلي نوراني نه يوازې د يو ښه خبريال په توګه نيك شهرت ترلاسه کړی، بلکې دی د ښه غږ او خواږې حنجرې څښتن دی. د ژبې له پلوه ښه فصاحت او بلا غت لري، له همدې امله يې خوست ولايت ته دوه ځلې د پخواني ولسمشرحامد کرزي راتګ، د وزيرانو او بهرنيو سفيرانو د راتلو په ويار جوړ شوو مراسمو، سترو قومي او سياسي غونډو د لويو پروژو د پرانيستې د مراسمو د وياندويي چارې پرمخ وړې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوراني د ژورنالېزم په ډګر کې په خپله ښه عکاس او کمره مین پاتې شوی، له اکثرو پېښو او غونډو یې په خپله عکاسي کړې او بیا د رپوټ په بڼه له تلویزیونونو خپرې کړې دي. نوراني د ښه شعر لیکنې په څېر د رپوټ په لیکلو کې هم ځانګړې مهارت لري، اکثر پیچلې او د نویو موضوعاتو څخه به نوراني رپوټونه جوړول.

نوراني د حقیقي ژورنالېزم د ترسره کیدو او د خپل اصلي مسولیت د اداکولو په خاطر د اکثرو پېښو او مراسمو څخه د خبري پوښښ لپاره د خلکو د ژوند د څرنګوالي او ستونزو د معلومولو په خاطر د خوست ولایت اړوند لرې پرتو ولسوالیو، ګاونډیو ولایتونو ته د پروګرامونو د جوړیدو په خاطر سفرونه کړي او د خلکو غوښتنې او ستونزې یې د ځانګړو پروګرامونو او رپوټونو له لارې خپرې کړې دي. خلکو او چارواکو ته یې حقیقي معلومات رسولي دي.

نوراني په خوست تلویزیون کې د [زرغون تال] په نوم ادبي خپرونه درې کاله پرمخ وړې ده، چې پدې خپرونه کې به د خوستیو شاعرانو سره مرکې د نوموتو شاعرانو په ژوند د ادبي خوځښتونو او نوښتونو همداشان د ادبي ژانرونو په اړه بحث کیدو. دغې خپرونې زرګونه لیدونکي لرل، ځکه نوراني د خپلې ادبي تجربي او وړتیا له مخې د خپرونې ځولۍ په ښایسته توکو رنګېنه وله، د همدې خپرونې له لارې نوراني نه یوازې رسنیز مسولیت سرته رسولی، بلکې د پښتو ادب د چوپړ لپاره یې هم زیار ایستلی دی.

په خوست تلویزیون کې د سیاسي خپرونې: پدې پروګرام کې به قومي مشران، سیاسي شنونکي میلمه کیدل او د سیمې هېواد په روانو سیاسي کشمکشونو او امنیت، بیارغونه، سوله او پرمختګ باندې به یې تماس نیولو. دغه ګردي سیاسي میزونه به اکثر په تودو موضوعاتو څرخیدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښاغلي نوراني سیاسي ژوند، کار او خدمت

ښاغلي نوراني د نيك شهرت او په ټولنه کې د خاص محبوبيت له مخې ملګرو او دوستانو اړ کړ، چې په هېواد کې د را روانو ټاکنو به بهير کې د ولايتي شورا له لپاره ځان نوماند کړي، هغه و، چې په ۱۳۹۳ کال کې د ولسونو د پراخې همکارۍ په ترڅ کې د ولايتي شورا چوکۍ ته بريالی شو.

د رسمي دندې د پيل راهيسې د خوستوالو لپاره په خدمت بوخت دی.

د وکالت په جريان کې يې د هر خوستوال ورور ستونزې ته رسيده ګي په ډېره ساړه سينه يې د دوی غوښتنې او نظريات اوريدلي او د هغې د حل لپاره يې مناسبې لارې پيدا کړېدي.

د خوست ولايت په کچه په هرډول پرمختيايي او رغنيزو پلانونو او پروګرامونو کې يې د فعال وکيل په توګه ونډه اخيستې ده.

د خوست د بهبود لپاره يې د پرمختيايي پروژو د منظورۍ په خاطر د ولايتي شورا په چوکاټ د نورو وکيلانو صاحبانو سره په ګډو غونډو او تصويبونو کې برخه اخيستې ده او مرکز کابل ته يې په ليکلي بڼه ليږلي دي.

د ځينو بې ګناه او شخصي خصمتونو په اساس د بنديانو په خلاصون کې يې تر خپله وسه منډې تړړې کړې دي.

ښاغلی نوراني ساده او خاکساره انسان دی. ډېرموټر، ساتونکي او دبدبه يې نه خوښيږي، په خوست ښار کې په يو ساده يو پوړيز کور کې ژوند کوي.

د خلکو سره يې ناسته ولاړه، د يو عادي کليوال په توګه کړي.

د هر موکېل سره په ورين تندې روغبړ او ستونزې ته يې رسيده ګي کړې، د دوی هرې ټيليفوني اړيکې ته يې ځواب ويلی او هرې ادارې ته ورسره د ستونزو د هوارې لپاره تللی دی.

بې ځايه ژمنې او وعدې نه کوي، څه يې، چې په وس کې وي، خپل وس نه سپموي.

همداشان د ده وطني او ملي مينه زياته د ستاينې او مننې وړ ده. د خلکو د ښيرازۍ او د سيمې د ابادۍ لپاره شپه ورځ هڅې او تلاشونه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی د خلکو لپاره د خدمت کولو او د دوی ستونزو د هوارولو سخت لیوال دی. شپه او ورځ تلاش کوي، چې د خوستیو ولسونو ستونزو ته د حل لارې ومومي.
نوراني: د خوست په ځینو سیمو کې د یو شمیر پروژو د منظورۍ او تطبیق لپاره بدریغه کوښښونه کړي دي. د بېلګې په توګه یې خلکو ته د څښاك اوبو، استېنادي دیوالونو، ویالو، سربندونو، د زراعتي پروګرامونو په منظورۍ کې خپلې هڅې نه دي سپمولې.
ښاغلي نوراني د معارف په ډګر کې د زده کړې لپاره د ښه چاپیریال، د ودانیو جوړول او د درسي توکو په رسولو کې پوره همکاري کړېده.
همداشان یې د صحت په برخه کې د ځینو کلینیکونو څخه لیدنه کړې او د خلکو ستونزې یې راټولې او اړوندې ادارې سره یې شریکې کړې دي.
ښاغلي نوراني د قومي شخړو او خپلمنځي دښمنیو په حل کې نه ستړي کیدونکي هلې ځلې کړې، چې د تیرو دوونیمو کلونو په لړ کې یې پنځه بېلابېلې دښمنۍ، چې طرفینو پکې د خپلو کورنیو لسګونه غړي له لاسه ورکړي وو. زیاتو کوښښونو او منډو پایله کې په دوستۍ بدلې کړي او د دوی ترمنځ یې د سولې او وروروۍ فضا ایجاد کړې ده.، چې لا یې هم پدې برخه کې هڅې روانې دي.
ښاغلي نوراني د خوستیو ځوانانو لپاره د تعلیم اوکارموندنې په برخه کې هلې ځلې د یادولو دي. ګڼ شمېر بې وزله ځوانانو ته یې ښوونځیو او پوهنتونو ته د تعلیم کولو لپاره د زده کړې زمینه مساعده کړېده.
لسګونو تنو ځوانو کادرونو ته یې د اهلیت پربنسټ په بېلابېلو ادارو کې د دندو موقعې برابره کړېده.
ښاغلي نوراني بېوزله کورنۍ، یتیمان او کونډې هم له یاده نه دي ایستلي، د یوشمېر موسساتو او د ټولنیزو خیریه بنسټونه له لارې یې دوی ته د مرستې زمینه مساعده کړېده.
چې د خوست ټولنیز او مرستندویه بنسټ سره د یو فعال همکار په توګه پاتې شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداشان يې د خوست په سمسورتيا او چاپيريال ساتنې کې فعاله ونډه اخيستې، هر کال يې په خپل شخصي لګښت او د ځينو ادارو په مرسته په ښوونځيو، جوماتونو او عامه ځايونو کې زرګونه نيالګي کينولي دي.
په خوست ولايت کې د ښه امنيت د تامين، د ولسونو د ارامه ژوند، د ښه والي په برخه کې يې په هر راز پروګرامونو کې ونډه اخيستې، ولسونه يې د امنيت، سولې او بيارغونې په ګټو او اهميت پوهولي او پدې برخه کې يې د قومي مشرانو او ځوانانو سره ناستې پاستې کړې، ترڅو پدې ولايت کې د ډاډمن امنيت تامين او د سولې راوستو لپاره کار وشي.
د خوست ولايت اړوندو ولسواليو او کليو ته يې د موکلينو د ستونزو او غوښتنو د اوريدو په خاطر وخت ناوخت سفرونه کړي، د دوی ستونزې او نظريات يې راټول کړي، له اړوندو ادارو سره يې شريك کړې دي.

د خوست ولايت د خلکو د ستونزو په رابطه يې څو ځلې پلازمېنې کابل ته سفرونه کړي، چې د اړوندو وزارتونو وزيرانو او لوړپوړ چارواکو سره يې د خوستوالو اساسي ستونزې او غوښتنې شريکې کړې او د حل په مورد يې ورسره قوي استدلال کړی دی. د دې ترڅنګ يې د سفرونو په لړ کې د ملي او نړيوالو رسنيو سره په ګرديو ميزونو او ځانګړو مرکو کې د خوست په اړه اغېزمن معلومات او ستونزې مطرح کړې د مرکزي دولت توجه يې راجلب کړېده ده.

په ادب: نجيب الله رحيمي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library